ΣΦΑΙΡΑ

ΕΤΟΣ Τ[illegible] ΑΡ. ΦΥΛ. 337 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ | ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 ΙΟΥΛΙΟΥ — ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1.50

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ 8ΗΝ ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, ΕΝΩ ΠΕΡΙΕΠΛΑΝΑΤΟ ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΑ ΔΑΣΗ, ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ ΥΠΟ ΣΠΕΙΡΑΣ ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΩΔΗΓΗΘΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙΝ

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.— Οὐρ', ἰσὺ μαθὲς εἶσι στὴν κόλασι κὶ τρῶς, ἔρμου ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Μωρὲ μπάρμπα,δὲ λὲς σ'ἐκεῖνο τὸ Διάολο νὰ μοῦ ρίξῃ λίγο λάδι στὸ φοῦ;Χωρὶς λάδι μοῦ τὄφερε ὁ χρυσσούζης

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

Τὸ γραφειον τῆς «Σφαιρας» ἀναλαμβάνει τὴν δια βίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερουμένων πρὸς διάσημον ἐκ Κωσταντινουπόλεως νοομάντην καὶ πνευματιστὴν διαμένοντα ἐν Ἀθήναις. Πλῆρες φῶς εἰς ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ μυστηρια

Πνευματισμός, ὑπνωτισμός, τραπεζ κι

Ψυχολογία παν ͅς ἀτόμου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γραφικοῦ χαραχτῆρος.

Συνεννόησις δι ἀλληλογραφίας. Ἀπαντήσεις ταχεῖαι καὶ ἀκριβεῖς. Πλήρης μυστικότης. Γράψατε, Νοομάντην, γραφεῖα «Σφαίρας» ἐσωκλείοντες δραχμὰς 10 εἰς ἑκάστην ἐπιστολην.

Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαντήσεις δι. ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς στήλης γνωρίζω ὅτι, δέον νὰ ἐσωκλείουν εἰς διπλοῦν τὸ ὁρισθὲν ἀντίτιμον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ :

ΑΙΜΙΛΙΟΝ, Πύλον. Μιὰ μεγάλη στενοχωριὰ σᾶς βασανίζει. Μερικὰ κακὰ προαισθήματα πληροῦν ὀδύνης τὴν ψυχήν σας. Μὴ ἀνησυχῆτε ὅμως. Τὰ προαισθήματα σας θὰ διαψευσθοῦν. Γάμον διαβλέπω σύντομον, κατόπιν ὅμως πολλῶν δυσχερειῶν. Ἐὰν δύνασθε ν' ἀποφύγετε ἀπὸ τοῦ νὰ ξε ιτευθῆτε τοῦτο θὰ σᾶς ὠφελήσῃ πολύ. Μὴ περιμένετε τίποτε ἀπὸ ἐκείνην. Δὲν εἶναι τῆς τύχης σας.

ΑΥΡΑΝ ΠΑΓΑΣΗΤΙΚΟΥ. Ὁ λίαν ἀνήσυχος χαρακτήρ σας δὲν σᾶς ἀφίνει νὰ εὐτυχήσετε, καίτοι πρὸς τοῦτο πολλαὶ σᾶς ἐδόθησαν εὐκαιρίαι. Εἶσθε εἰς ἄκρον ματαιόδοξος καὶ ἡ ματαιοδοξία σας αὐτὴ δὲν σᾶς ἀφινει νὰ ἐκτιμήσετε δεόντως τὰ τῆς ζωῆς σας. Μιὰ μεγάλη ἐρωτικὴ περιπέτεια σᾶς ἀναμένει. Σᾶς συνιστῶ νὰ εἶσθε περισσότερον ἐπιφυλακτικὴ ἀπέναντι του φίλου σας. Μὴ σᾶς παρασύρουν τὰ φαινόμενα.

ΠΤΩΧΗΝ ΦΙΛΗΝ, Ἀθήνας. Δυστυχῶς τὸ περὶ γάμου ὄνειρόν σας δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ. Ὁ ἔρως θὰ δημιουργήσῃ εἰς τὴν ζωήν σας πολλὰς ἀνωμαλιας καὶ ὡς ἐκ τούτου καλὸν θὰ ἦτο, ἐφ' ὅσον θὰ εἶναι δυνατόν, νὰ τὸν ἀποφύγετε. Ὁ νέος ἐκεῖνος σᾶς συμπαθεῖ, βλέπει ὅμως ὅτι ὁ χαρακτήρ σας εἶνε τόσον διάφορος τοῦ ἰδικοῦ σας ὥστε διστάζει νὰ συνδεθῇ μαζῆ σας.

Γ. Κ. Π. Μ., Πειραιᾶ Εἰς τὴν μητέρα της πηγαίνουσα δὲν σᾶς ἀπατᾷ. Πῶς φαντάζεσθε ὅτι σᾶς ἀπατᾷ, ἀφοῦ δὲν σᾶς ἀγαπᾷ; Ἐπιμένω εἰς ὅσα σᾶς ἔγραψα εἰς προηγούμενον φύλλον.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΝ: Τὸ μέλλον σας σᾶς ἐπιφυλάσσει μίαν εὐτυχίαν. Ὁ ἥλιος τῆς χαρᾶς φωτίζει τὸ ζώδιόν σας. Ἡ τύχη εἶναι πολὺ εὐμενὴς δι' ὑμᾶς. Προσέξατε νὰ συγκρατήσητε τὴν εὐμένειαν αὐτὴν τῆς τύχης σας. Ἔστε ἐχέφρων, ἐπιφυλακτικὴ καὶ ὀλιγώτερον ζωηρά. Οὕτω θὰ εὐτυχήσετε ἀπολύτως.

Β. Τ.: Βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς σας καταστάσεως διαβλέπω καὶ σύντομα μάλιστα. Γάμον ὄχι. Προαγωγὴν μάλιστα. Ἀποφεύγετε νὰ καθιστᾶτε τοὺς φίλους σας, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγοι οἱ εἰλικρινεῖς κοινωνοὺς τῶν στοχασμῶν σας.

L' ENFANT MALHEUREUX: Εἰς τὰ οἰκογενειακά σας πράγματα διαβλέπω μεγάλας ἀνωμαλίας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐξακολουθήσουν καὶ εἰς τὸ μέλλον. Ἀτομικῶς σεῖς θὰ ἔχετε πολὺ καλὴν τύχην εἰς προσεχὲς μέλλον. Κάποιο αἴσθημα, τὸ ὁποῖον τρέφετε διὰ μιαν μελαχροινὴν θ' ἀποβῇ ἀτυχές. Ἀργότερον θὰ συνδεθῆτε μὲ μίαν ἄλλην νέαν, ἡ ὁποια ἐκ τοῦ μηδενός, θὰ σᾶς δημιουργήσῃ μιαν εὐτυχισμένην ζωήν.

ΑΠΗΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΜΑΝΙΑΤΟΠΟΥΛΑΝ: Εὑρίσκεσθε εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ καρδία ὅσον εὐκόλως ἐνθουσιάζεται τόσον καὶ ἀπελπίζεται ἀδικαιολογήτως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Τὸ μέλλον σας περιπετειῶδες, οὐχὶ ὅμως ζοφερόν. Θὰ ζησετε εὐτυχὴς μετὰ τὸ 23ον ἔτος τῆς ἡλικίας σας καὶ θὰ ὑπανδρευσῆτε κατόπιν συνοικεσίου.

ΜΑΡΑΜΕΝΗΝ ΒΙΟΛΑΝ, Χαρακτὴρ ἐπιπόλαιος, πλὴν πολὺ τρυφερός, ἀπαθὴς καὶ πρᾶος. Δυστυχῶς, παρ' ὅλα τὰ καλά σας προτερήματα, τὸ μέλλον σας δὲν θ' ἀποβῇ εὐτυχὲς λόγῳ μεγάλων οἰκογενειακῶν ἀνωμαλιῶν.

ΑΘΛΙΟΝ Α., Πάτρας: Ἐπιτρέψατε μου νὰ διαφωνήσω ὡς πρὸς τὴν εἰλικρινειαν τοῦ αἰσθήματός σας. Οὐδέποτε ἠγαπήσατε ἀληθινά. Εἶσθε τόσον ἐγωϊστής, αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτόν σας εὑρισκόμενον εἰς τοιοῦτον ἐπιπεδον, ὥστε καμμιαν γυναῖκα δὲν ἐθεωρήσατε ἀξίαν σας, Ἐντεῦθεν καὶ ἡ ψυχρότης τῆς ἀγαπημένης σας. Δὲν εἶσθε δυστυχισμένος σήμερον. Ἁπλούστατα ἀγανακτεῖτε ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα ἐκεινη δὲν ὑποκύπτει. Ὁ ἐγωϊσμός σας ἐδέχθη βαρύτατον κτύπημα, Τὴν εὐτυχίαν, ὅπως τὴν ἐννοεῖτε σεῖς, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν αἰσθανθῆτε. Εἶσθε πολὺ ἀπαιτητικός. Εἰς τὴν φαντασιαν σας ἔχετε πλάσει ἕνα κόσμον ἰδιότυπον, ἐντελῶς ἰδικόν σας καὶ ἀπαιτειτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους νὰ σεβασθοῦν τὰ ἐξωφρενικὰ δημιουργήματα τῆς φαντασιας σας καὶ νὰ ζήσουν μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ ἰδικοῦ σας κόσμον. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀδύνατον. Καὶ σεῖς δυσφορεῖτε. Τίποτε ἄλλο.

ΑΠΗΛΠΙΣΜΕΝΟ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΟ, Ναζήριον. Μόνον μία ἐπιστολήν σας ἔλαβον. Τὴν σημερινὴν. Καὶ εἰς αὐτην σᾶς ἀπαντῶ. Ἡ ἐρωτική σας περιπετεια οὐδὲν εὐνοϊκὸν ἀποτέλεσμα θὰ ἔχει. Ἡ ὑγεία σας θὰ βελτιωθῇ, ὅταν κατορθώσετε νὰ ταξειδεύσετε εἰς μέρος ὑγιεινότερον. Τὸν ἔργο σας δὲν θὰ τελειώσῃ ἐφέτος. Προσπόπτη εἰς ἐμπόδια οἰκονομικῆς φύσεως. Οἱ γονεῖς σας θὰ ζήσουν ἐπὶ πολὺ ἀκόμη. Διαβλεπω ἕνα θάνατον προσφιλοῦς σας προσώπου. Τὸ πρόσωπον ὅμως αὐτό, ὅσον καὶ ἂν προσπάθησα, δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸ καθορίσω. Τὸ πνεῦμα τοῦ γνωστοῦ σας Κωνσταντίνου εἶναι ἐξωργισμένον ἐναντίον σας. Διατί; Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν θὰ λάβετε συντόμως εἰδήσεις, ὄχι ὅμως εὐχαρήστους. Εἰς τὸν ἔρωτα θε ἀτυχήσετε. Γάμος ὄχι.

ΠΑΙΔΗ ΤΕΧΝΗΣ. Αἱ σχέσεις σας μὲ τὴν δίδα ἐκείνην θὰ διακοποῦν. Ὄνομα μελλούσης συζύγου Εὐαγγελία.

ΛΑΟΥΡΑΝ, Πατήσια. Γάμον διαβλέπω σύντομον καὶ εὐτυχῆ. Ὁ Κ. ἀνέκαθεν ἐσκέπτετο εὐνοϊκῶς δι' ὑμᾶς. Ταξείδιον διαβλέπω, οὐχὶ ὅμως μακρυνόν.

ΓΛΥΚΕΙΑΝ ΚΑΣΤΑΝΗΝ. Γάμον μὲ τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο δὲν διαβλέπω. Ἐὰν ὅμως διέβλεπον θὰ σᾶς συνιστοῦσα νὰ τὸν ἀποφύγετε διὰ νὰ σωθῆτε ἀπὸ τὴν δυστυχίαν ἡ ὁποια θὰ σας ἀπειλοῦσε. Διακόψατε τὰς σχέσεις καὶ δώσατε τὴν χεῖραν σας εἰς ἄλλον. Πλησιον σας εὑρισκετε κάποιος, ὁ ὁποῖος τὴν ζητεῖ.

ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ. Θὰ ζήσετε ἀκόμα 34 ἔτη. Ὁ συζυγός σας ἐντόπιος. Θὰ ὑπανδρευθῆτε μετὰ τριετιαν. Τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο δὲν ἐνυνφεύθη. Πρόκειται.

ΑΝΑΠΟΔΟΓΥΡΙΣΜΕΝΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ. Ὁ συζυγός σας δὲν σᾶς ἀγαπᾷ κατὰ τὸν τρόπον ποὺ θέλετε σεῖς. Σᾶς σέβεται ὅμως καὶ τοῦτο ἀρκεῖ. Εἰς τὸ ἐμπόριόν του θ' ἀποτύχη, ἀλλὰ μὲ μικρὰς ζημιας. Τέκνα θα ἀποκτήσετε δύο.

Μ.Ι.Κ., Πάτρας. Μετὰ τὸν γάμον σας, ὁ ὁποῖος ἀφέκτως θὰ γίνῃ, θὰ ταξειδεύσετε καὶ τὸ ταξειδιον αὐτὸ θὰ σᾶς ἀποβῇ ἐπιτυχές.

ΠΟΛΥΜΝΙΑΝ Κ., Πάτρας. Χαρακτὴρ ρωμαντικός, ἄστατος, ματαιόδοξος. Τὸ μέλλον σας δυστυχές. Μια ἀσθένεια, σᾶς ἀπειλεῖ.

ΜΙΡΑΝΤΑΝ, Θεσσαλονίκην: Ὁ ἐραστής σας δὲν θὰ γινῃ σύζυγός σας. Γάμον δὲν διαβλέπω Οὔτε μὲ ἄλλον. Πέριξ τοῦ ὀνόματός σας ὀργιάζουν αἱ κακαὶ φῆμαι. Διατι;

Ε. Σ. Τ.: Τέκνα δὲν θ' ἀποκτήσετε. Θὰ ζήσετε ἐν ὅλῳ 47 ἔτη. Ὁ σύζυγός σας 64.

ΑΠΗΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΚΟΡΗΝ: Τὸ πρόσωπον, μὲ τὸ ὁποῖον συνδέεσθε θὰ ταξειδεύσῃ. Συνεπῶς ὁ χωρισμὸς εἶναι ἄφευκτος. Δι' Ἀμερικὴν δὲν θὰ ταξειδεύσετε, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἀδελφοῦ σας δυσκόλως θὰ ἐπιτύχῃ.

Κ. Κ. Κ. Ο., Χρεστιάδα. γάμον ἐντὸς τοῦ ἔτους καὶ κατόπιν σφοδροῦ ἔρωτος. Ὁ μετέπειτα βιος εὐτυχὴς καὶ πλουσιοπαροχος. Σύζυγος μελαχροινή. Γνωστή σας. Θὰ ζήσετε ἀκόμη 32 ἔτη, Ἀπὸ ἐκείνην μὴ ἐλπιζετε πλέον. Λησμονήσατε την.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Σφαίρας» θ' ἀπαντήσω καὶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν δίδων καὶ κυρίων : Μαραμένου Μενεξέ, χαρούμενης πεταλούδας, Κ. Β., Ἐ. Παπαδημητρίου, Ν' Βροτσῦ, Ami de flert, Κοσμᾶ, Μαρίας.

Κόκκινην μαργαρίταν, Πικροδάφνην, Σμάϊλη, ἐλήφθησαν.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Θεοδ. Τριφύλλην. Διὰ συμπλήρωσιν ἑνὸς ἔτους ὑπολείπονται δραχ. 25. *Καίνιξμαρκ* ὅπως βλέπετε δὲν εἶχε οὐδεμία κίνησιν ἀπολύτως *Δ. Παναγόπουλον*, θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ τὸ πράξωμεν ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν περιστάσεων. *Ἦραν καὶ Παγωμένην καρδίαν*, Κηφισσιά, τὸ δημοσιεύομεν καὶ σᾶς ἐχρεώσαμεν δρ 14 *Θεμιστ. Θεοδωρόπουλον Κων. Ἀλαγιάννην*, λύσεις σας ἐλήφθησαν ἀργά. *Μίμην Γιαϊτζῆν*, δὲν θὰ ἐλήφθη ἡ λύσις. *Βενιέρτ*, ἡ στήλη τῶν Σκανδάλων καὶ τῶν Ἰδιαιτέρων συνεχωνεύθησαν, Δημοσιεύεται.

Η ΠΡΩΤΗ ΝΥΚΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΣΟΥ

Σὰν πλάνος δραματισμὸς ἐπέρασες ἀπὸ μπροστά μου.

Ἤσουν μέσα στ' ἁμάξι. Μέσα ἀπὸ τὰ λευκὰ ἐφάνταζε τὸ κορμί σου ποὺ εἶχε δεχθῆ ἕνα προσεκτικὸ ρετούς.

Δίπλα σου ἕνας νέος σοῦ κρατοῦσε τὸ μπράτσο λιγωμένος ἀπὸ τὴν προσδοκία τῆς ἡδονῆς. Κ' ἐσὺ ἔφριττες. Μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα, δεχόσουν ὅλα τὰ χάδια του, τὰ χάδια του ἐπάνω στὰ μπράτσα σου, στὸ λαιμό σου, στὰ μάγουλά σου, δεχόσουν ἀκόμα νὰ σ' ἀγγίζῃ καὶ τὸ στῆθος. Κι' ὅταν τὰ χείλη του ἐφορμοῦσαν στὰ δικά σου, ἐσὺ ἀποτραβιόσουν κ' ἔκρυβες τὸ πρόσωπό σου μέσ' στὴν κώχη τ' ἁμαξιοῦ, ἴσως γιὰ νὰ πυρπολήσῃς τὴν ἐπιθυμία του.

Ὕστερα, ὕστερα στὸ σπιτάκι σας, ποὺ ἐγέμισαν μὲ ἀρώματα λουλουδιῶν ἐκεῖνοι ποὺ ἐπλήρωνες γιὰ νὰ σοῦ δείχνουν τὴ νερόβραστη στοργή τους. Τί κυττᾶς σὰν τὸ σαστησμένο πουλάκι τὸ καινούργιο σου σπίτι;

Τίποτε ἀπὸ ὅσα βλέπεις ἐδῶ μέσα δὲν σοῦ θυμίζει τ' ἀλλοτινά σου; Μὰ δὲν προσέχεις πολύ. Γιὰ κύτταξε: Ἐκείνη ἡ μικρὴ Παναγίτσα, ποὺ εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τὸ νυφικό σου κρεββάτι, μὲ τὸ μικρό, κουκλίστικο καντηλάκι μπροστά της, δὲν σοῦ θυμίζει τίποτε, δὲν σοῦ θυμίζει ὅτι ὅσα λησμονεῖ ὁ κόσμος τῶν ἀνθρώπων θυμᾶται αἰώνια ὁ κόσμος τοῦ οὐρανοῦ; Δὲν σοῦ θυμίζει τίποτε ἡ Παναγίτσα αὐτή; Δὲν μοιάζει τάχα μ' ἐκείνη ποὺ ἔβαλες μόνη σου σὲ κάποια σταυρωμένα χέρια, σὲ κάποιο φέρετρο, τὴν ὥρα ποὺ ἡ καρδιά σου ἔλυωνε ἀπὸ θλῖψη γιὰ κάτι ποὔχασε, γιὰ κάποιο ἀγαπημένο προσωπάκι ποὺ δὲν θὰ ξανάβλεπες πειὰ ποτέ; Δὲν σοῦ θυμίζει τίποτε; Οὔτε τῆς ἡμέρες κάποιας ἀδικίας ποὺ ἐπέρασαν, οὔτε τῆς ἡμέρες τῆς δικαίας ἀνταποδόσεως ποὺ θὰ ἔλθουν;

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴ αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ σκέπτεσαι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν κατακτητή σου. Ὤ πόσα ἔδωσε γιὰ νὰ σὲ κατακτήσῃ! Μίλησέ του λοιπόν. Ρῖξε τὸ πέπλο σου ἐμπρός του καὶ παραδώσου ὅλη στὰ χέρια του. Τί περιμένεις πειά; Ἄ, πῶς βιάζομαι γιὰ νὰ δυστυχίσῃς πῶς βιάζομαι νὰ σὲ παρηγορήσω! Ἄ, γύρισε τὸ κεφάλι σου... Μὴν κυττᾶς πειὰ στὸ παράθυρο. Τὸ τραγοῦδι ποὺ ἀκούγεται ἀπ' ἔξω δὲν εἶναι γιὰ σένα, γιὰ σένα δὲν τραγουδοῦν πειά. Κλαῖνε.

Πέσε λοιπὸν στὴν ἀγκαλιά του.

Ὤ, γιατὶ δὲν τοῦ δίνεις τὰ χείλη σου; Σὲ καῖνε ἀκόμα τὰ λησμονημένα φιλιά ποὔχει ἐκεῖ πάνω ἀφήσει τὸ φτωχό σου τ' ἀγόρι; Γιατὶ δὲν τὸν ἀφίνεις νὰ γύρῃ στὸ στῆθος σου; Τὸ φτωχό σου τ' ἀγόρι ἔχει κ' ἐκεῖ ἀφημένα φιλιά, τὰ γλυκύτερα φιλιά του. Σὲ καῖνε κι' αὐτά; Δῶσε του τὰ ματάκια σου, τὰ ὡραῖα πλάνα ματάκια. Τὰ φίλησα κι' αὐτὰ κάποια φορὰ κι' ἄφησα ἐπάνω τους ὅλο τὸ ἁγνὸ μῦρο τῆς καρδιᾶς μου.

Παντοῦ σὲ καῖνε τὰ φιλιά μου. Κ' εἶσαι γι' αὐτὸ δυστυχισμένη. Μὰ ὄχι,

Θέλω νὰ δοθῆς πειὰ σ' αὐτόν.

Τόσες φωνὲς σὲ προστάζουν. Τόσες φωνές. Νὰ δοθῆς σ' αὐτόν. Δὲν θ' ἀκουσθῇ πειὰ παρὰ ἡ φωνὴ τῆς ἐπιθυμίας κεινοῦ ποὺ σ' ἀγόρασε. Γίνου δική του, δική του, σκλάβα του. Ὤ βιάζομαι νὰ σὲ δῶ θῦμα του, γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὸ ρεφραῖν, τοῦ τραγουδιοῦ ποὺ ἐδῶ καὶ τόσον καιρὸ ἄρχισα.

Νὰ σοῦ πῶ τὴ μεγάλη ἀλήθεια ποὺ ἔβγαλεν ἀπὸ τὴ ψυχή του ὁ ποιητής, ὁ ποιητὴς ὁ ἀξέχαστος κι' ὁ μεγάλος:

Τί κι' ἂν τώρα γέννηκες
ἡ κακιά μου μοῖρα:
Ἐγὼ πρῶτος τὸν ἀνθὸ
τοῦ κορμιοῦ σου ἐπῆρα.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΚΕΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΠΓ' ΑΓΑΠΟΥΣΕ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ΥΠΟ LID

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μόλις εἴχαμεν ἀποφασίσει καὶ ἀρχίζαμε νὰ ὀνειρευώμεθα ἕνα καλύβι μοναχό, πιασμένο ἀπὸ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια σὰν φωλιά, μὲ καλάμια καὶ ψάθες, ἀκούομεν ἐκεῖ πλησίον μᾶς ὁμιλίαν ... Ὡμιλοῦσαν εἰς γλῶσσαν τοῦ χωριοῦ μας· ἦτο φωνὴ ἑνὸς ἀπὸ ἄλλο χωριό, ποὺ εἶχε μόλις δύο μῆνας ἔλθει εἰς τὸ ἰδικόν μας. ἡ ἄλλη φωνὴ ἦτο ἄγνωστος, δὲν ἦτο φωνὴ συγχωριανοῦ μας. Ἡ Χαϊνὲ ἔσφιξε τρομαγμένη τὸ χέρι μου..

—Ἀκοῦς! εἶπε σιγά· ἄνθρωποι ἐκάθησαν ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὰ κλαριὰ καὶ μιλοῦν.

Σώπα, τῆς λέγω, νὰ ἰδοῦμε ποιοὶ εἶναι.

Ἐσιωπήσαμεν καὶ οἱ δύο, ἐσφίχθημεν ὁ ἕνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἀκούσαμεν.

—Εἶναι ὅλοι κοιμισμένοι τώρα; ἔλεγεν ὁ ξένος.

—Ναί, ἐφένημ μ', ἀπήντησεν ὁ χωριανός μας. Ἀλλὰ χρειάζεται ἐπιτηδειότης, διότι ἔμαθαν ὅτι ἐπῆραν παιδιὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα χωριὰ καὶ εἶναι ὅλοι ὡπλισμένοι.

—Ἄ, ὅσο δι' αὐτό, δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, εἴμεθα εἴκοσι καὶ ἔχομεν καὶ ὅπλα. Καὶ πόσα παιδιὰ ἠμποροῦμεν νὰ πάρωμεν ἀπ' ἐδῶ;

—Εἴκοσι ἠμποροῦν νὰ ξεκαθαρίσουν

—Καλά δι' ἕνα χωριὸ εἴκοσι παιδιὰ εἶναι ἀρκετά. Σὺ ἐκατάλαβες τὰς ὁδηγίας μου;

—Μάλιστα, ἐφένιμ μ'. Θὰ διαδώσω πῶς εἶσθε Εὐρωπαῖοι Χριστιανοὶ καὶ ἤλθατε νὰ τὰ πουλήσετε διὰ τὰ χαρέμια.

—Ἀκριβῶς· νὰ ἔχω πεποίθησιν εἰς ἐσένα.

—Σκλάβος σου, μπέη μου.

—Καλά. Νὰ συρίξω τώρα;

—Σύριξε! Καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω τὰ καλύβια ποῦ ἔχουν παιδιά. Καὶ ταὐτοχρόνως μὲ τοὺς λόγους αὐτούς, τοὺς ὁποίους ἠκούσαμεν τρέμοντες ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῶν θάμνων, ἕνας ὀξὺς συριγμὸς ἀντήχησεν ἀπὸ τὴν σιγὴν τῆς νυκτός. Μὲ τὸν συριγμὸν αὐτὸν ἠκούσθησαν βήματα πολλῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἔτρεχαν, καὶ ἀφοῦ ἔγιναν ὅλοι ἕνα σῶμα ὥρμησαν μὲ χαντζάρι γυμνὸν εἰς ἕνα χέρι καὶ πιστόλι εἰς τὸ ἄλλο καὶ ἐμβῆκαν μέσα εἰς τὸ πρῶτον καλύβι. Τὸ καλύβι ἐκεῖνο ἦτο τὸ τῆς Χαϊνέ..

—Θὰ σκοτώσουν τοὺς δικούς μου;... ἀνέκραξεν ἔντρομος ἡ Χαϊνέ...

Ἔφερα τὴν χεῖρα μου εἰς τὸ στόμα της διὰ νὰ μὴ φωνάξῃ καὶ τῆς εἶπα σιγὰ καὶ μὲ τρόμον.

—Σιώπα!... ἄκουσες ἦλθαν νὰ πάρουν παιδιά... σώπα.

Δὲν εἶχα τελειώσει τὰς λέξεις αὐτάς, ὅτε ἀκούω φωνὰς σπαρακτικὰς γυναικὸς εἰς τὸ καλύβι τῆς Χαϊνέ, καὶ κατόπιν πυροβολισμούς. Εἰς τὸν κάθε πυροβολισμὸν ἔπαυε καὶ ἀπὸ μία φωνή. Οἱ ἄτιμοι; ἐφόνευον τὰς γυναῖκας!... Οἱ ἄλλοι συμμορῖται ἐμβῆκαν εἰς τὰ ἄλλα καλύβια καὶ οἱ πυροβολισμοὶ ἐγενικεύθησαν. Ὅλο τὸ χωρίον ἦτο ἄναστατον... Γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἐφώναζαν ἀπελπιστικῶς... Καὶ ὅσον ἐπολλαπλασιάζοντο οἱ πυροβολισμοί, τόσον ἐλιγόστευον καὶ αἱ φωναί... Ἐφόνευον.

—Χαϊνέ, λέγω εἰς τὴν ἀγαπημένη μου, ἔλα γρήγορα νὰ φύγωμεν... ἔλα νὰ κρυφθοῦμαι μακρυὰ καὶ νὰ σωθοῦμε..

Ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη τὰ εἶχε χάσει εἶχε νεκρωθῆ ἀπὸ τὸν φόβον της· ἡ φωνή της εἶχε σβύσει εἰς τὸν λάρυγγά της .. Ἐσηκώθημεν εἰς τὰ γόνατα καὶ οἱ δύο ἐπροχωρήσαμεν πρὸς κατήφορον ἀμμώδη, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ χωθῶμεν μέσα εἰς τὴν ἄμμον.. Ἀλλ' ὁ Ἀλλὰχ δὲν τὸ ἠθέλησε. Δὲν εἴχομεν συρθῆ ὀλίγα βήματα, ὅτε μία σφαῖρα συρίζει κοντὰ εἰς τὸ αὐτί μου καὶ κτυπᾷ τὴν Χαϊνὲ μου εἰς τὴν πλάτη. Μὲ τὸ κτύπημα αὐτὸ ἡ ἀγαπημένη μου ἔβγαλε ἕνα ἄχ! καὶ ἔπεσε νεκρή!..

Ἄ, Ἀϊσέ! προσέθηκε τρέμων ὁ εὐνοῦχος· μὲ τὸ ἄχ ἐτελείωνε καὶ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι, ποὺ ἐλέγαμε, ἀλλὰ τὸ ἐξέχασα. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ἄχ, μὲ τὸ ὁποῖον ἐτελείωσε ἡ ζωὴ τῆς Χαϊνέ μου, δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ!

Ἐλησμόνησα καὶ τὸν κίνδυνον καὶ ὅλα... Ἔπεσα ἐπάνω ἀπὸ τὸ σῶμά της καὶ ἐπροσπαθοῦσα νὰ κλείσω τὴν πληγὴν μὲ τὰ δάκτυλά μου, ποὺ ἄφινε τὸ αἷμα νὰ χύνεται καὶ νὰ βάφῃ τὴν ἄμμο. Ἀλλ' οὔτε τοῦτο μὲ ἄφησε ὁ Θεὸς νὰ κατορθώσω, διότι ἡ σφαῖρα εἶχε περάσει τὸ στῆθος καὶ εἶχε ἀνοίξει δύο πληγάς... Ἡ Χαϊνὲ ἐκυλίσθη κάτω ἀναίσθητη, καὶ ἐγὼ ἐπάνω της κλαίων καὶ προσπαθῶν νὰ ροφήσω ἀπὸ τὰ ψυχραινόμενα χείλη της τὴν ἀγαπημένην ἐκείνην ψυχήν, ποὺ ἔφευγε τόσον γρήγορα ἀπὸ τὸ σῶμά της.. Καὶ ἔσφιγγα εἰς τὴν ἀγκαλιάν μου τὸ σῶμά της, καὶ ἔκλαια τὸ δυστυχισμένο παιδί, τὸ ὁποῖον διὰ πρώτην φορὰν ποὺ ἄρχιζε νὰ γνωρίζῃ τὸν κόσμον τὸν ἐγνώριζε ἀπὸ δύο εἰδῶν νύκτας· ἀπὸ νύκτας τῆς μεγαλειτέρας εὐτυχίας καὶ ἀπὸ τὴν νύκτα τῆς μεγαλειτέρας συμφορᾶς.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ συμφορὰ αὐτὴ ἦτο ἡ ἀρχὴ ἄλλης... Ἐὰν θὰ ἠμποροῦσα νὰ θάψω τὴν Χαϊνὲ καὶ νὰ πηγαίνω τὰς νύκτας νὰ κοιμοῦμαι ἐπάνω εἰς τὸν τάφον της, θὰ εἶχα τὴν παρηγορίαν νὰ νομίζω ὅτι ἡ ψυχή της θὰ κατέβαινεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ θὰ ὡμιλοῦσε μαζί μου ὡς τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς αὐγῆς, ὅπου θὰ ἐπερνοῦσεν ὁ κόρακας ὁ πρωϊνὸς διὰ μεῖδοποιήσῃ ὅτι ἡ μαύρη μου ἡμέρα ἔρχεται καὶ πάλιν νὰ μὲ διώξῃ... Μὰ ὁ Ἀλλὰχ δὲν τὸ ἠθέλησε οὔτε τοῦτο. Ὅπως ἤμην πεσμένος, ἐπάνω εἰς τὸ ἄψυχον σῶμά της καὶ ἔκλαια δύο, χέρια πίπτουν ἐπάνω μου, καὶ ἕνα σχοινὶ περνᾷ γρήγορα ἀπὸ τὸν λαιμόν μου..

—Σήκω ἐπάνω! μοῦ λέγει μιὰ φωνὴ ἄγρια, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα.

Ἦτο, ἡ φωνὴ τοῦ προδότου συγχωριανοῦ μου τὴν ὁποίαν εἴχομεν ἀκούσει πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους

Εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην ἐγὼ προσεκολλήθην περισσότερον ἐπάνω εἰς τὸ πτῶμα τῆς Χαϊνὲ καὶ δὲν ἤθελα νὰ σηκωθῶ.,. Ἀλλὰ τὸ σχοινὶ ἔσφιγγε τὸν λαιμόν μου περισσότερον καὶ μ' ἐτραβοῦσε πρὸς τὰ ἐπάνω....

—Σήκω, γιατὶ θὰ σὲ πνίξω, ἐπανέλαβεν ἡ φωνὴ ἀγριωτέρα.

Καὶ τὸ σχοινὶ ἔσφιγγε... ἔσφιγγε... ἔκοπτε τὴν ἀναπνοήν μου... Τὰ χέρια μου, ποὺ ἔσφιγγον τὸ ἀγαπημένον ἐκεῖνον σῶμα, παρέλυσαν βαθμηδὸν καί, χωρὶς νὰ καταλάβω πῶς, εὑρέθην ὄρθιος δεμένος ὀπισθάγκωνα. καὶ μὲ θηλειὰν εἰς τὸν λαιμόν... Ἔκαμα νὰ φύγω· ἡ θηλειὰ ἔσφιγγε περισσότερον ... Ἤμην κύριος νὰ ἀποθάνω ἢ νὰ ζήσω, καὶ ὅμως δὲν ἐπροτίμησα ν' ἀποθάνω ὁ ἄθλιος, διότι δὲν ἐγνώριζα ἀκόμη πόσας συμφορὰς μοῦ ἐπεφύλασεν ἡ ζωή.

—Προχώρει γρήγορα! μοῦ εἶπεν ἡ ἀγρία φωνὴ ἀπ πίσω μου.

Καὶ ἐπροχώρησα σὰν μηχανή, ἔτρεχα μάλιστα ἀλλ' ἔτρεχα ὅσον ἤθελεν ὁ τύραννός μου καὶ ὅσον ἐπέτρεπεν ἡ θελειὰ τοῦ σχοινιοῦ, καὶ ἀπεμακρυνόμην διαρκῶς ἀπὸ τὸ χωριό μου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀντηχοῦσαν ἀκόμη οἱ πυροβολισμοὶ καὶ αἱ φωναὶ αἱ σπαρακτικαὶ τῶν γυναικῶν..

Τὸ πρωΐ εὑρέθηκα εἰς μίαν ρεματιὰν μέσα, δεμένος πάντοτε σφικτά, καὶ ἐκεῖ ὁ τύραννός μου μ' ἔδεσεν εἰς μίαν κουρμαδιάν, καὶ ἔφυγε. Ἐκύτταξα γύρω μου· ἐρημιά.. Ἐφώναξα, δὲν μὲ ἄκουσε κανείς... Ἐζήτησα νὰ κόψω τὸ σχοινί, ἀλλ' ἐκεῖνο μοῦ ἀπαντοῦσε μ' ἕνα σφίξιμο τῆς θηλειᾶς εἰς τὸν λαιμόν μου. Ἦτο εἰς τὸ χέρι μου ν' ἀποθάνω καὶ ὅμως δὲν τὸν ἔκαμα!. Ποῦ νὰ φαντασθῶ;,.

Μετ' ὀλίγην ὥραν, ὅπου ὁ ἥλιος εἶχε προχωρήσει καὶ ἔψηνε ἀπ' ἐπάνω τὸ κατακομμένον μου σῶμα, ἀπ' τὴν ἄκρη τῆς ρεματιᾶς ἐφάνησαν ἄνθρωποι νὰ προχωροῦν πρὸς ἐμέ... Τοὺς ὡδηγοῦσεν ὁ καταραμένος συγχωριανός μου, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔφερεν ὡς ἐκεῖ καὶ μὲ ἔδειξεν. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν μαῦροι, ἦσαν λευκοί, καὶ δὲν ὡμιλοῦσαν γλῶσσαν τοῦ τόπου μου οὔτε τουρκικά· ὡμιλοῦσαν μεταξύ των κάποιαν γλῶσσαν εὐρωπαϊκὴν καὶ μόνος ἕνας ἀπ' ἤξευρε τὴν γλῶσσαν τοῦ χωριοῦ μας..

—Ἦσαν λοιπὸν Εὐρωπαῖοι; ἠρώτησεν ἡ Ἀϊσὲ περιέργως.

—Θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ κατόπιν, ἀπήντησεν ὁ Σελήμ.

Ὅταν λοιπὸν ἐπροχώρησαν εἰς τὸ ρέμμα, τότε ἐφάνη ἀπ, ὀπίσω των ἕνα ἄλλο σῶμα ὡπλισμένον, ἀπὸ λευκούς, τὸ ὁποῖον ὡδηγοῦσε δώδεκα παιδιὰ τοῦ χωριοῦ μας, ἀπὸ ὀκτὼ ἕως δεκατεσσάρων ἐτῶν, δεμένα ὅπως ἤμην δεμένος κ' ἐγώ. Τὴν τύχην τὴν ἰδικήν μου τὴν εἶχον ἀκολουθήσει καὶ ἄλλοι!., Μ' ἔλυσαν τότε, καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ μαζί, καὶ τὰ δεκατρία, μᾶς διέταξαν νὰ προχωρήσωμεν, δεμένα τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἄλλου... Μία ἁλυσσίδα ἀπὸ μαῦρα κρέατα! Ποῦ ἐπηγαίναμεν δὲν ἠξεύραμεν.

Ἐπροχωροῦσαμεν διαρκῶς ἡμέραν καὶ νύκτα, ὀλίγον ἀναπαυόμενοι καὶ τρώγοντες ὀλίγον· Ἐπερνούσαμεν μακρὰν ἀπὸ τὰ χωριά, μακρὰν ἀπὸ τὰς πόλεις, μακρὰν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ... Κατόπιν ἐνθυμοῦμαι σὰν ὄνειρον, ὅτι μᾶς ἔρριψαν ἐπάνω εἰς τὰς καμήλους· κατόπιν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐμβήκαμεν εἰς πλοῖον .... ἐταξιδεύσαμεν ἡμέρας πολλάς... ἀπέθαναν ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδια μου τέσσαρα παιδιὰ τοῦ χωριοῦ μου, καὶ τὰ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν,.. καὶ τέλος ἐφθάσαμεν εἰς μίαν μεγάλην πόλιν, ὅπου μᾶς ἔκλεισαν εἰς ἕνα σπίτι, σὰν φυλακήν... Ἐκεῖ ἕνας γέρων, μαῦρος καὶ αὐτὸς σὰν ἐμᾶς, ἦρθε καὶ μᾶς εἶπε εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ χωριοῦ μας.

—Παιδιά μου! κακὸ ἦτο αὐτὸ νὰ χάνετε τὸν ἀέρα σας, τοὺς γονεῖς σας καὶ τὴν ἐλευθερία τοῦ χωριοῦ σας. Κακὸ ἦτο μὰ ἂς ὄψωνται οἱ Εὐρωπαῖοι, ποὺ ἔρχονται καὶ μᾶς κλέπτουν ἀπὸ τὰ χωριά μας, καὶ κατόπιν μᾶς πωλοῦν γιὰ ζωντανὸ κρέας.

Εἰς τὴν προφώνησιν αὐτήν, τὰ παιδιὰ ἔβαλαν τὰ κλάμματα ἀπὸ φόβον, ἀλλ' ὁ γέρων μᾶς ἔνευσε νὰ ἡσυχάσωμεν καὶ ἐξηκολούθησε.

—Μὴ φοβῆσθε καθόλου τώρα· ἐπέσατε εἰς τὰ χέρια τῶν ἀδελφῶν μας τῶν Τούρκων, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἠγόρασαν ἀπὸ τοὺς ἀτίμους Εὐρωπαίους, καὶ θὰ σᾶς κρατήσουν, εἰς τὰ σπίτια των μέσα νὰ τρῶτε καλά, νὰ πίνετε, νὰ μὴ δουλεύετε καθόλου, νὰ μάθετε γράμματα καὶ νὰ κάνετε συντροφιὰ εἰς τὰς γυναῖκας των.

Εἰς τὴν ὑπόσχεσιν ἐκείνην ἕνα βάλσαμον ἐχύθη μέσα εἰς τὴν συντριμμένην ψυχήν μας ἀλλὰ ταὐτοχρόνως καὶ ἕνα δηλητήριον. Τὸ βάλσαμον διότι μᾶς παρέλαβον οἱ Τοῦρκοι τὸ δηλητηριον διότι μᾶς παρέδιδον οἱ Εὐρωπαῖοι. Ἐμείναμε ἐκεῖ πολλὰς ἡμέρας. Μᾶς ἔδωσαν ἐνδύματα καλά, φέσια κόκκινα, κρεβάτια μαλακὰ καὶ φαγητὰ ὅσα ἠθέλαμεν. Τρία παιδιὰ ἀπέθαναν ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου, ἀπὸ τὴν καλοπέρασιν ἐκείνην, μὰ κ' ἐγὼ ἀρρώστησα πολύ. Τὸ στρῶμα τὸ μαλακό, τὰ ἐνδύματα ποὺ ἐσκέπασαν τὸ σῶμά μου τὸ συνηθισμένον εἰς τὸν ἥλιον καὶ εἰς τὸν ἀέρα, ἡ τροφὴ τῶν κρεάτων μὲ ἔκαμαν ν' ἀρρωστήσω ἀλλὰ δὲν ἀπέθανα. (Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΥ

ΟΜΒΡΕΛΛΑ

Πλεῖσθοι ἀναγνωσθέοι μοὶ γράπτουσιν παπαχλητικῶς ἥγουν μετ' ἐπιμονῆς καὶ σφοδρῶς, τὸν ὑψηλὸν πῖλον βγαλειν καὶ ψιάθινον τοιοῦτον βαλεῖν, καθότι ὁρῶντα με οὑτωσὶ περιβεβλημένον μετὰ τὴν καπελλαδούραν κεχωσμένην μέχρι τῶν ὠτέων ἐφυδρώνει ἡ ἰξαπτῶν ἐγκεφαλὴ ἐν μεσοθερινὶ μηνί, τὸ ὁποῖον οὐ κέκτημαι χρημάτους πετάξαι ἐν τῷ ψαθοπωλεῖον.
Καθάπερ κεκτημένος ὀμβρέλλαν γεραράν.
ἣν πώποτε ἐπαφίεμαι
ἐκ τὴν χειρὶ τὴν δεξιάν,
δύναμαι οὕτω ἀνταπεξελθεῖν
κατένανδι ραγδαιστάτης βροχῆς,
οὐχ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀποφεύξεως
ἀπὸ πάσης ἀκτῖδος ἡλιακῆς.
Ἣν γὰρ ἄπτη ἀλχαῖον
κειμήλιον καὶ πατρογονιακόν,
ἐν ἄλλοις λόγεσιν κληνορονομιακὸν
ὅπερ οὖν μὲ ἀπαλάσσει
ἐκ τὴν ἀγορὰν ψαθακίων.
Τὸ ὁποῖον
εὐγνώμων εἰμὶ τῶν ἐμοῦ προπατόρων
εἰς αἰωνίας τῶν αἰωνίων.

Ο ΑΚΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΚΙΝΗΣΕ ΤΟΣΟΝ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ

ΡΟΖΙΤΑ

ΥΠΟ ΑΤΤΙΚ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

***

Ὁ δὸν Κάρλος ἔβλεπε πιὰ καθαρὰ ὅτι ἡ Ροζίτα ἦταν ἀληθινα ἐρωτευμένη μὲ τὸν κόμητα, καὶ καταλάβαινε ὅτι ἡ ἀπειλή της δὲν ἦταν ἁπλῆ φράσις.

Ἄρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ Ροζίτα θὰ ἐπιτελοῦσε τὴν ἀπόφασή της....

Ἐχρειάζετο μιὰ διέξοδος. Τί ὄφελος θὰ ὑπῆρχε στὸ τέλος ἂν ἔχανε καὶ τὴ Ροζίτα, ἀφοῦ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶχε δημιουργηθῆ γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ;

Ὁ δὸν Κάρλος ἐσκέφθηκε νὰ δώσῃ αὐτὴ τὴν λύση στὴν ὑπόθεσιν αὐτή:

Νὰ γίνῃ ἕνας πλαστὸς τουφεκισμὸς γιὰ νὰ τηρηθοῦν οἱ νομικοὶ τύποι, νὰ προσποιηθῆ ὁ κατάδικος πῶς ἐσκοτώθηκε καὶ κατόπιν να τὸν φυγαδεύσουν ἔξω τοῦ κράτους, γιὰ νὰ σωθῆ.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ ἡ χάρη γινότανε στὴ Ροζίτα καὶ ὁ ἀνεπιθύμητος ἀντίπαλος ἔφευγε μακρυνὰ καὶ ἔμεινε ἡ Ροζίτα στὴ διάθεση τοῦ δὸν Κάρλου.

Ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἰδέα του ὁ βασιληᾶς σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ντιβάνι καὶ πλησιάζοντας μὲ ἀργὸ βῆμα τὴ Ροζίτα, τῆς εἶπε:

—Λοιπόν, ναί. ἀφοῦ μοῦ τὸ ζητᾷς θὰ γίνῃ. Ὁ δὸν Ντιέγο δὲ θὰ σκοτωθῇ.

Στὰ μάτια τῆς Ροζίτας ἔλαμψε ἀμέσως μιὰ ἀστραπὴ χαρᾶς.

Ἀλλ' ἀμέσως ἡ ἀστραπὴ ἔσβυσε ἀπὸ τὴ σκιὰ τοῦ τάχα τῆς ἔλεγε ἀλήθεια ὁ δὸν Κάρλος; Μήπως ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὴ γελοῦσε;

Ὁ βασιληᾶς κατάλαβε τὴ δυσπιστία της.

—Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως πὼς θὰ γίνῃ.

Καὶ τῆς ἀνέλυσε ὅλο του τὸ σχέδιο.

Ἀλλὰ πάλι ἡ Ροζίτα δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένη.

—Ὅλ' αὐτὰ καλά, ἀλλὰ θὰ γίνουν; ἐψιθύρισε.

—Σοῦ μιλάει ἕνας βασιληᾶς, εἶπε μὲ σοβαρότητα ὁ δὸν Κάρλος. Πρέπει νὰ μάθῃς ἐπὶ τέλους, ὅ,τι χρειάζεται, τώρα ποῦ ἔγινες κόμησσα, νὰ μάθῃς καὶ μερικοὺς τρόπους συμπεριφορᾶς.

— Αὐτὰ δὲν τὰ ξέρω ἐγώ, ἐπανέλαβε μὲ θάρρος ἡ Ροζίτα, οὔτε δίνω δεκάρα γιὰ τὸν τίτλο ποὺ μοῦ δώκατε. Νὰ πιστέψω, θέλω, νὰ πιστέψω πὼς αὐτὰ ποὺ μοῦ εἴπατε θὰ γίνουν.

– Μὰ θὰ πιστέψῃς, βέβαια, σὰν πάρῃς στὰ χέρια τὴ διαταγή μου στὸ διοικητὴ τῆς φυλακῆς.

— Ἔτσι μάλιστα. Δόστε μου στὰ χέρια μιὰ διαταγή, ποὺ νὰ λέῃ καθαρά, νὰ μὴ σκοτώσουν τὸν Φερνάνδο μου, παρὰ νὰ κάνουν ἕνα τουφεκισμὸ πλαστό... Ἐμπρός, γράφτε την...Τότε θὰ πιστέψω.

Πάλι ὅμως ὁ δὸν Κάρλος ἄρχισε νὰ διστάζῃ.

Ἡ Ροζίτα μὲ τὴν διαύγειαν ποὺ ἔχει ἡ ἀντίληψις μιᾶς γυναίκας ἐρωτευμένης, διέκρινε τὸ δισταγμό του καὶ ἐπανέλαβε πάλι τὴ σκηνὴ τῆς ἀπειλῆς. Τότε ὁ δὸν Κάρλος ὑπεχώρησε.

Ἐπλησίασε σ' ἕνα τραπέζι, ὅπου ὑπῆρχαν τὰ χρειώδη γιὰ γράψιμο, ἔγραψε τὴ διαταγή, τὴν ἐσφράγισε μὲ τὸ δαχτυλίδι του καὶ τὴν παρέδωσε στὴ Ροζίτα.

Ἐκείνη τὴ διάβασε βιαστικὰ κι' ὅταν ἔφτασε στὸ τέλος, σήκωσε τὰ μάτια, κύτταξε τὸ βασιληᾶ καὶ χαμογέλασε.

Ἔπειτα, σὰν νὰ μὴν πίστευε ἀκόμη τὴ μεγάλη εὐτυχία, ποὺ τῆς χάριζε τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο, τὸ ξαναδιάβασε καὶ πεισθεῖσα, ἐπὶ τέλους, ὅτι κρατοῦσε στὸ χέρι της τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της ἔτρεξε γιὰ νὰ προφτάσῃ.

***

Μόλις βγῆκε ἡ Ροζίτα ἀπ' τὸ θάλαμο, ἀπὸ τὴν ἴδια πόρτα ἐζήτησε τὴν ἄδεια νὰ μπῇ ὁ δὸν Ἐρρῖκος.

Ὁ βασιληᾶς τοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴ σκηνὴ καὶ τὸ ἔγγραφο ποὺ ἔστειλε.

—Πολὺ καλὰ ἔκαμε ἡ μεγαλειότης σας, εἶπε ὁ δὸν Ἐρρῖκος, μονάχα ἕνα λάθος βρίσκω σ' αὐτή σας τὴν ἐνέργεια.

—Τί πρᾶγμα; ρώτησε μὲ ἀδιαφορία ὁ δὸν Κάρλος.

—Ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα δὲν τὸ πιτυχένετε.

—Δηλαδή:

— Ὁ σκοπός σας, ν' ἀποκτήσετε τὴ Ροζίτα δὲν πραγματοποιεῖται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, γιατὶ μόλις φύγῃ ὁ κόμης ἐλεύθερος ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορά μας, αὐτὴ βέβαια δὲν θὰ μείνῃ ἐδῶ. Θὰ προσπαθήσῃ μὲ κάθε μέσον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ φοβοῦμαι ὅτι θὰ τὸ κατορθώσῃ. Μιὰ ἐρωτευμένη γυναῖκα δὲν εἶν' εὔκολο νὰ συγκρατηθῇ.

Ὁ Δὸν Κάρλος ἄνοιξε ἔκπληκτα τὰ μάτια του καὶ κύτταξε τὸ Δὸν Ἐρρῖκο.

— Δὲν ἔχεις ἄδικο, εἶπε σὲ λίγο, Μπορῶ βέβαια νὰ τὴν κρατήσω, ἀλλ. αὐτὸ ὡς πότε θὰ βαστήξῃ; Ἡ Ροζίτα θάβρῃ τρόπο νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά της. Δηλαδή, ἐξακολούθησε νὰ λέῃ σὰν νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό του, Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ..,Ἔκανα μιὰ σωστὴ γκάφα. Ὑπέγραψα μονάχος μου τὴν καταδίκη μου.

***

Ἔμεινε σιωπηλὸς γιὰ λίγην ὥραν, ἐνῷ ὁ δὸν Ἐρρῖκος δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν διακόψῃ.

Ἔπειτα σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζῃ νευρικὰ μέσα στὸ θάλαμο.

— Ξέρεις, δὸν Ἐρρῖκο, τί θὰ γίνῃ;

— Ὅ,τι διατάξετε, μεγαλειότατε.

— Ὁ δὸν Ντιέγο θὰ τουφεκισθῇ.

— Πῶς, ἀφοῦ στείλατε τὴ διαταγὴ αὐτή;

— Θὰ στείλω μίαν ἄλλη.

Ὁ δὸν Ἐρρῖκος ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ ἀποδοκιμασίας.

— Δὲν τὸ βρίσκω, εἶπε, τόσο εὔκολο.

— Καὶ γιατί;

— Γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι ὑπεγράψατε πρὸ ὀλίγου τὴ διαταγὴ αὐτή. Πῶς τώρα μπορεῖτε νὰ τὴν ἀναιρέσετε καὶ νὰ στείλετε ἄλλη;

— Τί θὰ πῇ πῶς μπορῶ; Ἁπλούστατα θὰ γράψω μιὰν ἄλλη.

— Μὲ συγχωρεῖτε, μεγαλειότατε, ἀλλὰ ὑπάρχει συνήθεια εἰς τοὺς βασιλεῖς...

— Αὐτὰ εἶνε καλὰ ὡς θεωρίες, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα, μονάρχης καὶ βασιλεὺς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει... Ἐγώ, δέ, τὸ καταλαβαίνεις, δὸν Ἐρρῖκο, θέλω νὰ κάμω τὴ Ροζίτα δική μου.

Ὁ Ἐρρῖκος εἶδε στὴ φυσιογνωμία του μιὰν ἀσυνήθιστη ἀποφασιστικότητα. Κατάλαβε πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ πάθος του πρὸς τὴ Ροζίτα ἦταν ἕτοιμος γιὰ ὅλα, καὶ κατὰ συνέπειαν τοῦ φάνηκε μάταιο νὰ ἀντιτείνῃ.

—Ὅπως θέλετε, μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε.

Καὶ τραβήχτηκε σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ δωματίου, ὅπου μὲ τὴν ἄδεια τοῦ δὸν Κάρλου, ἐκάθισε.

***

Στὸ ἀναμεταξὺ ὁ δὸν Κάρλος ἀφοῦ ἔκαμε ἀκόμη μερικὰ βήματα, εἶχε καθίσει μπροστὰ στὸ γραφεῖο καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ τὴ δεύτερη διαταγή.

Τὸ κείμενόν της εἶχε περίπου ὡς ἑξῆς:

«Πρὸς τὸν διοικητὴν τῶν φυλακῶν. Ἡ πρώτη μου διαταγὴ περὶ πλαστοῦ τουφεκισμοῦ τοῦ κόμητος δὸν Ντιέγο ντὲ Ἀλκάλα νὰ μὴ ἐκτελεσθῇ. Ἀπ' ἐναντίας νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις καὶ ὁ ἀνωτέρω κατάδικος νὰ τουφεκισθῇ πραγματικῶς. Δὸν Κάρλος».

Τὴν ἐσφράγισε ἀμέσως καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

—Νὰ σταλῇ ἀμέσως στὸ διοικητὴ τῶν φυλακῶν, εἶπε στὸ θαλαμηπόλο, παραδίδοντάς του τὴ διαταγή.

Ὁ θαλαμηπόλος τὴν παρέλαβε, ὑποκλίθη καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ θάλαμο χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξη.

***

Ἔμειναν μόνοι πάλι ὁ δὸν Κάρλος μὲ τὸ Δὸν Ἐρρῖκο.

Πέρασε λίγη ὥρα, ἐν μέσῳ ἀπολύτου σιωπῆς.

Στὴ φυσιογνωμία τοῦ Δὸν Κάρλου διεκρίνετο πάλι κάποια μεταμέλεια.

Ὁ ἀσταθὴς αὐτὸς χαρακτὴρ ὑπέφερεν ὁ ἴδιος μὲ τὴ συνείδησή του. Ἡ ἀσθενὴς του θέλησις παρεσύρετο ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰ ἐλαττώματά του καὶ τὸν ὤθουσε σὲ ἀποφάσεις βιαστικές, γιὰ τὰς ὁποίας πάλι σὲ λίγο μετανοοῦσε μόνος του.

Τὴ φορὰ ὅμως αὐτή, παρ' ὅλους τοὺς δισταγμούς του, ἐπεκράτησε στὴ σκέψη του κάποια ἱκανοποίησις, διότι ὑπελόγιζε ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα θὰ τὸν ἀπεζημίωνε.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τὴν περίστασι αὐτὴ ἦταν ἡ κατάκτησις τῆς Ροζίτας.

Ἅμα τὸ κατόρθωνε αὐτό, θὰ λησμονοῦσε ὅλες τὶς ἄλλες περιπέτειες, οἱ ὁποίες δὲ θὰ ἦταν παρὰ λεπτομέρειες.

Ἀργὰ τὸ ἀπόγεμμα, καὶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ βασίλευε ὁ ἥλιος, ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῇ ὁ τουφεκισμὸς τοῦ δὸν Ντιέγο.

Ἡ Ροζίτα ἀφοῦ ἔδωσε τὴ διαταγή, προσεπάθησε νὰ μάθῃ τὸ μέρος ποὺ θὰ ἐγίνετο ἡ ἐκτέλεσις.

Τῆς ὑπέδειξαν ἕνα ἐκτεταμένο προαύλιο τῆς φυλακῆς μὲ ψηλοὺς τοίχους, χορταριασμένους ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ τὴν ὑγρασία.

Στὸ προαύλιο αὐτὸ ὑπῆρχαν ἔξοδοι ἀπὸ τὸ οἰκοδόμημα τῆς φυλακῆς, ὡς εἶδος μικροὶ πύργοι μὲ σκάλες.

Σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πυργίσκους αὐτούς, στάθηκε ἡ Ροζίτα καθισμένη σ' ἕναν ξύλινο πάγκο καὶ ἀναμένουσα τὴν ὥραν τῆς ἐκτελέσεως.

Πράγματι, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἀπὸ ἕναν ἄλλον πύργον, ἐφάνηκε ἐξερχομένη ἡ πένθιμη συνοδεία.

Προηγεῖτο ὁ Φερνάνδος μ' ἕναν ἱερέα, ὅστις τοῦ ἐδιάβαζε τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν, καὶ ἀκολουθοῦσαν ὁ διοικητὴς τῶν φυλακῶν καὶ οἱ στρατιῶτες μὲ τὰ ὅπλα τους.

Παρετάχησεν οἱ στρατιῶται καὶ ὁ κατάδικος στάθηκε ἀπέναντί τους σὲ μικρὴν ἀπόσταση.

Ἔγιναν ἀκόμη οἱ συνηθισμένες διατυπώσεις καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸς ἔδωσε τὸ παράγγελμα.

(Ἀκολουθεῖ)

Γυαλόφωμο

Πῶς προώδευσεν, ἀλήθεια, ἡ ἑλληνικὴ βιομηχανία! Οἱ ἀρτοποιοὶ τῶν Ἀθηνῶν ἤρχισαν νὰ κατασκευάζουν ἄρτον ἀπὸ γυαλιά, ἀπὸ τοῦβλα «Ἄτλαντος», ἀπὸ λυγνίτην, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπὸ γύψοσανίδες. Καὶ οἱ γίγαντες καταναλωταὶ χωνεύουν ἀβασανίστως τὸν ἄρτον των τὸν ἐπιούσιον, ὅπως χωνεύουν καὶ τόσα ἄλλα πράγματα.

Ὁ ἄρτος ἀπὸ γυαλιὰ ἔχει πολλὰ καλά, ἕνα ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων εἶναι καὶ ὅτι μπορεῖ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ κανεὶς καὶ ὡς.... τηλεσκόπιον.

Ἰδίως διὰ τοὺς συγγραφεῖς ὁ ἄρτος αὐτὸς εἶναι πολύτιμος. Συγγραφεὺς προσφέρων ἄρτον εἰς ἄλλον τοῦ βάζει ἀμέσως τὰ... γυαλιά.

Ἀγοράζοντες ἕνα καρβέλιον ἄρτου παίζομεν μὲ τὴν τύχην μας. Δυνατὸν μέσα εἰς αὐτὸ νὰ εὕρωμεν μερικὰ ρακοπότηρα, ἢ ὀλίγα φιλτζανάκια τοῦ καφφέ. Ἄλλοτε ὅμως δυνατὸν νὰ εἴμεθα τυχερώτεροι καὶ νὰ πετύχωμε γυαλιὰ γιὰ τὸν ἥλιο, τζαμόπορτες ἢ καμμιά... βιτρίνα.

Κρυφῶνες

Ἡ εὔχυμες ντομάτες, τὰ ταπεινὰ κολοκυθάκια καὶ ἡ μελιτζάνες ἐκρύβησαν ἐσχάτως ὡς νὰ ἦσαν... ληστοφυγόδικοι. Ἀλλὰ καὶ τὰ ψάρια δὲν φαίνονται. Ἐκρύβησαν καὶ αὐτὰ φόβῳ συσχεθέντα. Δυνατὸν νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς μίαν τσιπούραν μέσα εἰς φαρμακεῖον ἢ ἐμπορορραφεῖον, εἰς τὴν ἀγορὰν ὅμως ποτέ.

Πρὸ ἡμερῶν κάποιος ἱερεὺς συνωμιλοῦσε κρυφίως μὲ ἕνα φίλον του. Συζητοῦσαν ἐπὶ ὥραν. Ἐπὶ τέλους φαίνεται ὅτι συνεφώνησαν. Ὁ ἱερεὺς ὡδήγησεν τὸν φίλον του μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἤνοιξετὸ ντουλαπάκι τοῦ ἀναλογίου καὶ μετὰ μυρίων προφυλάξεων ἐξήγαγε εὐτραφὲς συναγρίδιον, τὸ ὁποῖον παρέδωκεν εἰς τὸν ἐναγωνίως ἀναμένοντα φίλον του ἀντὶ δραχ. 548.75!

Π. ΝΑΛΕΟΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ"

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΤΡΙΑΝΤΑ ΤΟΙΣ ΕΚΑΤΟΝ

Δὲ γλυτρώνει ἐτώρα πειά, ρὲ Μανιώ μου κοντοποδαροῦσα καὶ παροξύτονη, θὰν τὸ κάνω τὸ ψυχικὸ καὶ γραῖα σπυρὶ μιγήτω. Ἔφτασε ὁ κόμπος στὸ χτένι δηλαδής. Ἀδῆς καμμιὰ ἑσπέραν κι' ἀργήσω μὴ μ' ἀνησυχήσῃς, ρὲ κοντέσσα μου. Πάρ' ἕνα ταξὶ κ' ἔλα στὴν Παληὰ Στρατῶνα νὰ σὲ φιλοξενήσω. Τσιμπᾶς;

Εἶπα νὰν τὸν ἀφήκω νὰ ζήσῃ ὥς που νάδροσίσῃ ὁ καιρὸς καὶ γιὰ δαῦτο ἔκρυψα μέσα στὸ ἰδιαίτερό μου γραφεῖο οὕλα τὰ ἐργαλεῖα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, μὰ αὐτός, ρὲ γλύκα μου, δὲν εἶν' ἄθρωπος. Τὰ πρὸ ἡμερῶ πάλε ποὺ εἶχ' ἀνάγκη ἀπὸ μερικὰ ψιλὰ γιὰ νὰ βάνω στὴ θέσι της ἐκείνη τὴν ἀνήλεη τὴ ντάμα, μοῦ ζήτηξε πάλε τριάντα τοῖς ἑκατό. Δηλαδὴς θὰ μοῦδινε πέντε κατοστάρικα καὶ θάπαιρνε πίσου ἑξήμισυ.

—Ρὲ σύ, τοῦ κάνω ἀπότομα, τὸν καιρὸ ποῦ τὰ λεφτὰ ἦτουνε λεφτάκαὶ τὸ κοσιπεντάρικο ἦτουν εἰκονογραφημένο καὶ πολυσέλιδο δὲ σοῦ λέω τὰ λεφτὰ-λεφτὰ κι' ὁ τόκος-τόκος Ἀλλὰ τώρα, ρὲ κύριε, λεφτὰ εἶν' αὐτὰ γιὰ χαλκομανίες; Γλέπεις τὸ κατοστάρικο καὶ θαρρεῖς πὼς εἶνε ἡ ζωγραφιὰ τῆς παράγκας τοῦ Καραγκιόζη. Κι' ὅσο πᾶνε καὶ μικραίνουν; Τὸ ὁποῖο λεφτὰ εἶν' αὐτὰ γιὰ χειρόγραφα;

Τὸ λοιπὸς τὶ καταλαβαίνεις:

—Δὲν ξέρω τίποτες' μοῦ κάνει. Ἐγὼ θέλω τριάντα τοῖς ἑκατό. Ἂ σ' ἀρέσει, ἂ δὲ σ' ἀρέσει... Τὸν κύτταξα καταφατικῶς. Τί νάκανα. ρὲ κυρία; Τὸ πρᾶμα ἦτουν ἐπεῖγο. Ἐπῆρα τὰ λεφτά, μὰ ἔννοια σου. Τὴν ἡμέρα ποῦ θὰν τὰ πάω πίσω δὲν θὰ τοῦ τάδώκω ἐκεινοῦ, παρὰ τῆς μάννας του.

—Πᾶρε, κερά μου, θὰν τῆς πῶ, τὰ λεφτὰ τοῦ γυιοῦ σου γιὰ νὰ τ' ἀγοράσῃς τὸ φέρετρο. Θὰ πεθάνῃ.

Ἔ, μὰ δὲ φταίει ὡς τόσο ὁ φονιᾶς, ἀδερφέ. Φταίει;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

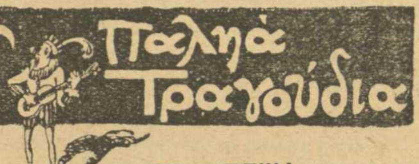

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΕΙΝΑΙ τὸ δέρμα σου χαρτί,
τὰ μάτια σου μελάνι,
δυὸ λόγια ἂν μοῦγραφες μ' αὐτὰ
θὰ μ' εἶχες ξετρελλάνει.

ΔΥΟ χάρες ἀπὸ τὰ πουλιὰ
ἔχεις, κυρά μου, πάρει,
τοῦ παγωνιοῦ τὴν ὠμορφιά,
τῆς πέρδικας τὴ χάρι.

ΤΑ βελουδένια χείλη σου
ἂν μούδινες, κυρά μου,
μαξιλαράκι θἄφτιανα
γιὰ ν' ἀκουμπᾷ ἡ καρδιά μου.

ΟΠΟΙΟΝ γελᾷς τρελλαίνεται
κι' ὅποιον κυττᾷς πεθαίνει
κι' ἂν σὲ φιλήσῃ μιὰ φορὰ
ποιὸς ξέρει τί παθαίνει

ΣΕ βλέπω στ' αὐτοκίνητο
κι' ἀπ' τὰ γλυκά σου μάτια
νὰ πέσω μπρός σου μοῦρχεται
καὶ νὰ γινῶ κομμάτια.

ΔΡΟΣΑΤΗ ΜΟΥ τριανταφυλλιά,
μόσχους σκορπᾷς τριγύρω,
ὤχ, ἄνοιξε τοὺς κλῶνους σου
στὸν ἴσκιο σου νὰ γύρω.

ΠΟΛΥΒ. Τ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Πρόσωπα δύο: Ἕνας ἄνδρας καὶ μία γυναῖκα.

Γυναῖκα. — Δὲν ὑποφέρω πειὰ αὐτὴ τὴ ζωή. Κάθε βράδυ στὴ Λέσχη. Κοντεύεις ὅσα παίρνεις ἀπὸ τὴ δουλειά σου νὰ τὰ χάνῃς στὴ Λέσχη.

Ἄνδρας.— Νομίζω ὅτι κ' ἐσὺ δὲν ξοδεύεις λιγώτερα. Προχθὲς στὸ Ἱπποδρόμιο ἔχασες τρεῖς χιλιάδες στὰ στοιχήματα.

Γυναῖκα.—Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι κάθε μέρα, ἐνῷ ἐσὺ χάνεις κάθε μέρα. Καὶ δὲν φθάνει ποὺ χάνεις, ἀλλὰ μοῦρχεσαι τὰ ξημερώματα ἐδῶ καὶ ζητᾷς πράγματα ἀλλόκοτα. Νὰ π. χ. σήμερα τὸ πρωὶ ἐζήτησες νὰ σκοτώσῃς τὸν παπαγάλο. Τί σοῦφταιξε τὸ καϋμένο τὸ πουλί;

Ἄνδρας.—Ξοδεύουμε ἕνα σωρὸ λεπτὰ γιὰ δαῦτο.

Γυναῖκα.—Αὐτὲς εἶναι ἡ οἰκονομίες σου. Μάρκο, πρέπει νὰ κάνουμε οἰκονομίες, εἰδ' ἄλλως καταστραφήκαμε. Ξέρετο.

Ἄνδρας.— Δηλαδή;

Γυναῖκα.—Δηλαδὴ νὰ παύσῃς νὰ πηγαίνῃς στὴ Λέσχη καὶ νὰ χάνῃς τὰ λεπτά σου.

Ἄνδρας.—Ἐπὶ τέλους τί θέλεις; Νὰ μὴ φαίνωμαι στοὺς φίλους μου; Νὰ δείχνω πὼς εἶμαι ἕνας τσιγκούνης, ἕνας ἀκοινώνητος; Χάνω, αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀλλ' ἐπὶ τέλους φαίνομαι

Γυναῖκα.—Ἕνα πενταχοσάρικο κάθε βράδυ γιὰ νὰ φαίνεσαι; Μάρκο, δὲν ἔχει.

Ἄνδρας.— Τί;

Γυναῖκα.—Τὸ ἀπεφάσισα Θ' ἀρχίσωμε οἰκονομίες. Ἀπὸ αὔριο θάρχωμαι κ' ἐγὼ στὴ Λέσχη.

Ο ΑΤΤΙΚ

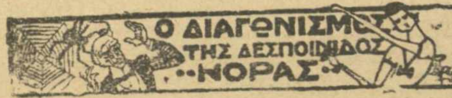

ΟΛΟΙ ΤΟ ΞΕΡΟΥΝ ΑΥΤΟ
ΑΛΛΑ ΠΟΣΟΙ ΤΟ ΑΓΝΟΟΥΝ...

Ἡ.ι.ὴ .ι.ὴ .ε. ἔ.ει

Λύσεις, συνοδευόμεναι ὑπὸ μοναδράχμων, γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» μέχρι τῆς 4 Αὐγούστου. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 8ης Αὐγούστου.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΔΕΚΑ

ΠΡΩΤΟΝ: Ἕνα μηνιαῖον διαρκὲς εἰσιτήριον διὰ τὸ Φάληρον.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Μία μετοχὴ τοῦ Ἀναγκαστικοῦ δανείου τῶν 100 δραχμῶν.
ΤΡΙΤΟΝ: Ἕνα κουτὶ φοντάν.
ΤΕΤΑΡΤΟΝ: Ἕνα βιβλίον τῆς ἀρεσκείας σας μέχρι 50 δραχμῶν.
ΠΕΜΠΤΟΝ: Ἐτησίας συνδρομὴ «Σφαίρας».
ΕΚΤΟΝ: Ἕνα ζευγάρι γυαλιὰ γιὰ τὸν ἥλιο
ΕΒΔΟΜΟΝ. Ἕνα μανδύλι μεταξωτό.
ΟΓΔΟΟΝ. Μία σιγαροθήκη.
ΕΝΝΑΤΟΝ. Ἑξάμηνος συνδρομὴ «Σφαίρας»
ΔΕΚΑΤΟΝ. Δραχμὰς 30 μετρητά.

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΥ 334 ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ 27 ΙΟΥΝΙΟΥ

.χ.. . Θ..ς

Ἔχει ὁ Θεὸς

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Ὀρθὰς λύσεις, ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, ἔστειλαν οἱ ἑξῆς κατὰ σειράν.

Μίμης Γιαϊτζῆς, (κλῆρ. 2), Εὐάγγελ. Μωρέλας, Μαρία Βλάσση Ἑλένη Ἡ. Μιχαλοπούλου, Ἀνδρέας Κ. Κοντόπουλος, Βασίλ. Γροθιάς, Κοσμᾶς Φιλιππίδης (κλῆρ. 2), Γεωρ. Πουλάκος, Μαίρη Ἰωαννίδου, Ἰσμήνη Φραγκιά, Π. Ε Χαντζηκωνσταντίνου, Μενέλαος Βασιλάκης Εἰρήνη Καμπίτου, Νικόλ. Ζούρας, (κλῆρ. 3), Γιώργος Νοέας, Βασίλ. Γεωργίου, Στυλ. Ἀ. Ἀστρινός, (κλῆρ. 2), Παναγ. Μιχαηλίδης, (κλῆρ. 3), Τζούβης Σιαρτζῆς, Βασίλ. Γεωργιάδης, Βράχος Συριανός, Γεωργ. Σουβλίδης, Κοσμᾶς Κ. Ντάβαρης, Γεωρ. Παπαφράγκου, Ἀρτ. Δημ. Κονταροπούλου, Ἰφιγένεια Μακρῆ Μελέτιος Σ Παπαδόπουλος, (κλῆρ. 2), Βασίλ. Κιρκιτζῆς, (κλῆρ. 2), Ἀντ. Κυπριανός, Εὐάγγ. Στεφάνου, Ἡλίας Μπένης, Ἀλκμήνη Στάμου, (κλῆρ. 2), Ἄρις Ἔσσλιν, Νῖκος Σταυρόπουλος, Νῖκος Χατζηαναστασίου, Δημ. Ζουμῆς, Κων. Ἰ. Σταυρόπουλος, (κλῆρ. 2), Ἐλισάβετ Δάνη, Ρίτα Κ. Οἰκονόμου, Γεωργ. Χατζῆς, Δημήτρ. Ὀρφανός, Εὔα Λάσκαρη, (κλῆρ. 2), Σωτήρ. Τράγκας, (κλῆρ. 2), Juliette Gerolagou, Μαρία Ἀγαπητου, (κλῆρ. 2), Τοῦλα Ἀλεξοπούλου, (κλῆρ. 3) Χρῆστος Λ. Γεωργόπουλος, (κλῆρ 3), Γιῶργος

Ἡ συνέχεια τῶν ὀνομάτων εἰς τὴν 7ην σελίδα.

Η ΠΟΝΗΡΙΕΣ ΤΟΥ ΕΒΡΑΙΟΥ

Ο ΠΡΟΞΕΝΗΤΗΣ

Τώρα τελευταῖα ὁ Χαχαμῖκος ἤρχισε νὰ κάνῃ τὸν προξενητὴ στὰ διάφορα κορίτσια τῆς γειτονιᾶς του. Δὲν εἶναι ὅμως διόλου τυχερὸς στὸ νέο του ἐπάγγελμα, γιατὶ ὡς τώρα κανένα συνοικέσιο ἀπὸ ὅσα ἐσκάρωσε δὲν κατέληξεν εἰς γάμο.

Προχθὲς ὁ Χαχαμῖκος, ποὺ ἦτο πάλιν ἀπένταρος, ἐσκέφθη νὰ κάμῃ κάποιο προξενειὸ σ' ἕνα κορίτσι ποὺ τώρα τελευταῖα εἶχεν ἔλθη στὴ γειτονιά του καὶ ποὺ τοῦ εἶχε μπῆ στὸ μάτι.

Πηγαίνει λοιπὸν ἕνα ἀπόγευμα στὸ σπίτι του καὶ τοῦ λέγει:

— Σινιορίνα, ἔχω ἕνα καλὸ γαμπρὸ γιὰ σένα. Τί λές; Θέλεις νὰ βάλω ἐμπρὸς τὴ δουλειά;

Τὸ κορίτσι εἶδε πῶς δὲν εἶχε νὰ χάσῃ τίποτε ἂν δεχόταν τὴν πρότασιν τοῦ Χαχαμίκου καὶ εἶπε:

—Εἶνε κανένας καλός, Χαχαμῖκο;

—Πολὺς καλός, σινιορίνα. Φαντάσου, κερδίζει δυὸ χιλιάδες τὴν ἡμέρα καὶ χωριστὰ ἡ κτηματική του περιουσία.

—Τότε φέρε τον νὰ τὸν δῶ, εἶπεν ἡ κόρη μὲ γέλοιο. Ποῦ ξέρεις; μπορεῖ νάναι τυχερό.

Σὲ δυὸ μέρες ὁ Χαχαμῖκος ἐπισκέπτεται ἐκ νέου τὴν κόρην.

—Ἔ, ποῦ εἶναι ὁ γαμπρὸς τοῦ ἐρωτᾷ ἐκείνη.

—Ἐπέθανε, ἀπαντᾷ ὁ Χαχαμῖκος. Ἄργησα νὰ τοῦ πάω τὴν ἀπάντησίν σου κι' ὁ καϋμένος, ινιορίνα, σ' ἀγαποῦσε τόσο ποὺ πῆγε καὶ σκοτώθηκε ἀπὸ τὴ λύπη του. Τώρα ἂν θέλῃς εἶμαι πρόθυμος νὰ τοῦ στείλω ἕνα στεφάνι ἀπὸ φρέσκα ἄνθη. Τοῦ ἀξίζει τοῦ δυστυχῆ.

Ἡ νέα ἐλυπήθηκε κατάκαρδα μ' αὐτὸ ποὺ ἄκουσε κ' ἔδωσε στὸ Χαχαμῖκο ἕνα πενταχοσάρικο γιὰ νὰ στείλῃ στεφάνι στόν.... ἄγνωστον γαμβρό.

Ο ΠΕΤΕΦΡΗΣ

ΤΑ ΓΛΥΚΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΑΛΙΟΥ

Ἔβαλαν διατίμησι καὶ στὰ γλυκὰ
τοῦ κουταλιοῦ.
Λοιπὸν ἄσε τὴν πόζα σου ποὺ μᾶς κρατᾷς
ἀκόμα
Καὶ πάρε ἀπ' τὸ συρτάρι σου
τὰ κουταλάκια τοῦ φιλιοῦ
Καὶ δος' μου λίγο βύσσινο
ἀπ' τὸ γλυκό σου στόμα.
Ὅλο μᾶς λὲς πῶς σώθηκε κι' ὅλο μᾶς
τὸ στρίβεις,
Στὸ Αἰσχοδικεῖο θὲ νὰ πᾷς μ' αὐτὰ
τὰ τσαλιμάκια,
Ἂν ἔτσι ἐξακολουθῇ τὸ βύσσινο
νὰ κρύβῃς
Καὶ πρὸ παντὸς τὰ νεραντζάκια.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΩΝ ΝΗΠΙΩΝ

Τοῦ Pierre Decourcelle

(Μετάφρασις Α Δ.)

—Ὤ, τὴν καϋμένημου τὴ μικρὴ Λίζα, ποὺ θὰ μᾶς φύγῃ, εἶπε ἡ κ. Λεβαρνὼ στὴν ἀνιψιά της, ποὺ ἐκεῖνες τὴς ἡμέρες ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἑλβετία, ὅπου, κατὰ σύστασιν τῶνἰατρῶν της, θ' ἄρχιζε μιὰ συστηματικὴ θεραπεία τοῦ στηθικοῦ νοσήματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐσχάτως εἶχε προσβληθῆ.

Στὰ συμπαθητικὰ αὐτὰ λόγια τῆς τῆς θείας της ἡ Λίζα ἐδοκίμασε μίαν ἰσχυρὰν συγκίνησιν. Τὰ μάτιατηςἐγέμισαν δάκρυα κ' ἐψιθύρισε:

— Καλλίτερα εἶχα νὰ μὴ πάω πουθενά Νὰ μείνω ἐδῶ ἔστω ἀκόμα καὶἂν ἐπέθαινα. Τοὐλάχιστον θὰ πέθαιν μέσα στὸ σπίτι μου, κοντὰ στὸ Ρενέ, κοντὰ στὴ μικρούλα μου τὴν Ἔλβιρα.

Ἡ Λίζα ἐσκούπισε τὰ δάκρυα ποὺ ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν στὰ μάγουλά της κ' ἐξηκολούθησε:

– Καταλαβαίνω πῶς θὰ μὲ πῆτε ἀνόητη. Τὸ ξεύρω πῶς ἔχω καθῆκον νὰ ζήσω καὶ γι' αὐτὸ πρέπει ν' ἀκούσω τοὺς γιατρούς. Ἡ μικρὴ ὅμως Ἐλβέρα; Πῆτε μου πῶς θὰ κάνῃ τόσον καιρὸ μακρυά μου; Τὸ μικράκι αὐτο ποὺ ἀκόμα δὲν ἔμαθε νὰ περπατῇ τί θὰ γίνῃ χωρὶς ἐμένα, χωρὶς τὴ μητέρα του; Ἕνα μωρὸ ἕνδεκα μηνῶν ν' ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὴν μητέρα του. Τοὐλάχιστον νὰ εἶχε μιὰ γιαγιά...

— Μὰ αὐτὸς ὁ χωρισμὸς δὲν θὰ διαρκέσῃ πολύ, τῆς εἶπεν ἡ θεία της. Ἄλλωστε πρόκειται γιὰ τὴν ὑγεία σου, γιὰ τὴν ζωή σου. Κ' ἔχεις ὑποχρέωσιν γι' αὐτὸ τὸ παιδὶ νὰ ζήσῃς.

Ἡ Λίζα κατέπιε ἕνα βαθὺ στεναγμὸ καὶ εἶπε:

— Μ' ἂν πεθάνω ἐκεῖ χωρὶς τὴν Ἔλβιρα;

Ἡ θεία της ἄρχισε νὰ τὴν μαλώνῃ.

— Πολὺ κακὰ σκέπτεσαι, ἀγαπητή μου. Τὸ παιδί σου δὲν θὰ κακοπάθῃ διόλου. Εἴμεθα τόσοι ἐδῶ γιὰ νὰ τὸ ἐπιβλέψουμε. Σὲ βεβαιῶ ὅτι θὰ γίνω ἀντάξιος ἀντικαταστάτης σου.

Μία ἀχτὶς ἐλπίδος ἐφώτισε τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς Λίζας.

—Θὰ μείνετε σεῖς κοντά της; ἠρώτησε μ' ἐνθουσιασμό·

—Καὶ βέβαια Δὲν τὸ ἤξευρες αὐτό;

—Δὲν τὸ ἤλπιζα.

—Τώρα ὅμω ποὺ στὸ εἶπα ἐλπίζω νὰ εἶσαι τελείως ἥσυχη καὶ ν' ἀρχίζῃς νὰ ἑτοιμάζεσαι γιὰ τὸ ταξεῖδι σου. Ὁ ἄνδρας σου δὲν πρέπει ν' ἀντιληφθῇ κανέναν δισταγμό, καμμία ἀνησυχία ἐκ μέρους σου. Δὲν πρέπει νὰ τὸν λυπήσῃς περισσότερο τὸν καϋμένον τὸν Ρενέ. Βλέπεις πόσες θυσίες κάνει γιὰ σένα.

Ἡ Λίζα ἐφάνηκε ὅτι ἄρχισε νὰ ἡσυχάζῃ.

Τὴς δύο τελευταῖες ἡμέρες ποὺ ἔμεινε στὸ σπίτι της εἶχε ξετρελλαθῆ κυριολεκτικῶς μὲ τὸ κοριτσάκι της τὴν Ἐλβίρα. Ξενυχτοῦσε στὸ πλᾶϊ του, τοὔμιλοῦσε διαρκῶς, καὶτὄφιλοῦσε καὶ τὸ χάϊδευε, τὸ στόλιζε μ' ἕνα σωρὸ πραγματάκια, τοῦ τακτοποιοῦσε τὰ ρουχαλάκια του, τὴν κουνίτσα του, ὥστε νὰ μὴ τοῦ λείπῃ τίποτα, νὰ μὴ στεναχορηθοῦν διόλου γιὰ τὴν τουαλέττα του.

Καὶ πότε ἔκλαιγε κοντά του ἡ Λίζα στὴν ἰδέα τοῦ ἀποχωρισμοῦ, πότε γελοῦσε ἀπὸ μία ξαφνικὴ χαρὰ ποὺ τῆς ἔφερνε ἡ πεποίθηση ὅτι θὰ γινόταν καλὰ κι' ὅτι ἔτσι θὰ μποροῦσε ν' ἀφοσιωθῇ καλλίτερα στὴν περιποίησιν καὶ στὴν ἀνατροφὴ τῆς Ἔλβιρας.

Τὴν τρίτην ἡμέρα τὸ πρωΐ, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἡ Λίζα γιὰ τὴν Ἑλβετία, ὅλοι οἱ δικοί της εἶχαν μαζευθῆ στὸ σπίτι της. Στὸν καθένα ἡ Λίζα ἔλεγε καὶ μιὰ παραγγελία, ἔκαμε καὶ μιὰ παράκλησιν γιὰ τὴ μικρούλα της τὴν Ἔλβιρα Στὸ τέλος παρακάλεσε τὴ θεία της, τὴν κ. Λαβερνώ:

—Ὅταν θὰ μάθετε πῶς γινηκα χειρότερα θέλω νὰ μοῦ στείλετε ἀμέσως τὴν Ἐλβίρα. Φέρετε την μόνη σας. Δὲν θέλω νὰ πεθάνω μακρυὰ ἀπὸ τὸ παιδί μου.

Ὅλων ἡ καρδιὲς ἐφούσκωσαν ἀπὸ συγκίνησιν. Στὰ μάτια των ἀνέβηκαν δάκρυα, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τὰ κρύψουν.

Ἔδιναν τὴς γλυκύτερες διαβεβαιώσεις στὴ Λίζα καὶ τῆς ἐγέμισαν τὴν ψυχὴ μὲ ἐλπίδες.

Σὲ λίγῃ ὥρα ἡ Λίζα, μέσα σ' ἕνα περιβάλλον σπαραγμῶν καὶ ὀδύνης, ποὺ δὲν μποροῦσαν πλέον νὰ συγκρατήσουν οἱ παρευρισκομένοι συγγενεῖς της, ἦλθε κοντὰ στὸ κρεββάτι τῆς Ἐλβίρας. Τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια της καὶ τῆς ἐγέμισε τὸ πρόσωπον μὲ φιλιά. Ὕστερα ἐπῆρε τὸ μικρὸ χεράκι της μέσα στὸ δικό της καὶ τὄσφιξε, τὄσφιξε νευρικὰ σὰν νὰ ζητοῦσε ἀπὸ τὸ μωρὸ ἐκεῖνο νὰ τῆς σφίξῃ κι' αὐτὸ τὸ χέρι.

Ἔτσι ἀποχαιρέτισε τὸ παιδί της ἡ Λίζα, ἔδωσε στὸν ἄντρα της τὸ μπράτσο της κ' ἔφυγε.

Μέσα στὸ δωμάτιο γιὰ ἀρκετὴν ὥραν οἱ ἄλλοι παρακολουθοῦσαν σιωπηλοὶ τὴν Ἐλβίρα, ποὺ, ξαπλωμένη στὴν κούνια της, ἀνοιγόκλιινε τὰ ματάκια της ἀμέριμνη.

*
* *

Τρεῖς μῆνες εἶχαν περάσει ποὺ ἡ Ἐλβίρα εἶχεν ἀναχωρήσει στὴν Ἑλβετία. Ἡ ὑγεία της εἶχε βελτιωθῆ σημαντικὰ καὶ οἱ γιατροὶ τῆς ὑπόσχονταν ὅτι ὕστερα ἀπὸ ἄλλους τρεῖς μῆνες θὰ μπορέσῃ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι της ἐντελῶς πλέον θεραπευμένη.

Ἡ κ. Λαβερνὼ στὰς ἀρχάς της ἔγραφε κάθε ἑβδομάδα, ἀκόμα καὶ τὴς παραμικρότερες λεπτομέρειες ἀπὸ τὴν ζωὴ τῆς Ἐλβίρας.

Στὸ τέλος ὅμως τοῦ τρίτου μηνὸς ἀποτόμως ἔπαυσε νὰ τῆς γράφῃ. Εἶχαν περάσει δύο ἑβδομάδες καὶ ἡ Λίζα δὲν εἶχε λάβει κανένα γράμμα·

Ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ σπουδαῖα. Ὁ ἄντρας της ὅμως, ποὺἤξερ εποιὸ ἀνεπανόρθωτο κακὸ μποροῦσε νὰ τῆς προξενήσῃ ἡ ἀνησυχία αὐτή, τὴν καθησύχαζε μὲ διάφορες δικαιολογίες.

Στὰς ἀρχὰς τοῦ τετάρτου μηνὸς ἡ Λίζα ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα ἐκ μέρους τοῦ θείου της συζύγου τῆς κ. Λαβαρνώ. Τὸ τηλεγράφημα ἐκεῖνο πληροφοροῦσε τὴ Λίζα ὅτι ἡ θεία της πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν εἶχεν ἐξαφανισθῆ, ἐπιπροσθέτως δὲ ὅτι ἡ μικρὴ Λίζα ἐκινδύνευε.

Ἡ δύο αὐτὲς εἰδήσεις ἔκαμαν τὴ Λίζα νὰ παραφρονήσῃ. Μέσα ἀπὸ τὰς λέξεις «Ἔλβιρα κινδυνεύει» ἔβλεπε νὰ ξεπετιέται κάποιο φάσμα ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸ θάνατο Μιὰ κακὴ προαίσθησις τὴν ἐπάγωνε. Ἐζήτησεν ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἄνδρα της νὰ γυρίσουν πίσω στὸ Παρίσι. Νὰ γυρίσουν ἀμέσως. Ὁ Ρενὲ δὲν ἠρνήθη, διότι καὶ ἂν ἠρνεῖτο δὲν θὰ ἔκαμε τίποτε. Ἔβλεπε καλὰ πῶς ἡ Λίζα ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἔφευγε καὶ μόνη της.

Δύσκολα μπορεῖ νὰ μεταβάλῃ κανεὶς τὴν ἀπόφασιν ποὺ ἐμπνέει ὁ πόνος μιᾶς μητέρας.

Ἂν ὅμως ὁ Ρενὲ μποροῦσε νὰ μαντεύσῃ τὴν φρίκην πρὸ τῆς ὁποίας θὰ εὑρίσκετο ἡ Λίζα, μόλις ἀντίκρυζε τὸ σπίτι της θὰ προτιμοῦσε νὰ τὴν κρατήσῃ ἐκεῖ στὴν Ἑλβετία μὲ κάθε θυσίαν.

Στὸ Παρίσι ἡ Λίζα καὶ ὁ Ρενὲ ἔφθασαν νύκτα. Ἐπῆραν ἀμέσως ἕν' ἁμάξι κ' ἔδωσαν τὴν διεύθυνσιν τοῦ σπιτιοῦ των.

Ὅτανἔφθασαν σπίτι τωνἔμειναν καὶ οἱ δύο σὰν κεραυνόπληκτοι. Τὸ δωμάτιον ὅπου ἦταν ἡ κούνιατῆς Ἐλβίρας ἦτας κλειστὸ καὶ ἡ πόρτα του σφραγισμένη μὲ βουλοκέρι. Μέσα στὴς ἄλλες καμαρες, ποὺ εἶχαν ἀπομείνει ἀνοικτές' δὲν ὑπῆρχε ψυχή.

Ἡ Λίζα, ἀγριεμένη ἀπὸ κάποιο φρικῶδες προαισθημα. ἔτρεξε στὸκάτω πάτωμα. Ἐκεῖ επληροφορήθη ὅτι ἡ μικρὴ Ἔλβιρα εὑρέθηκε ἕνα πρωΐ στραγγαλισμένη στὴν κούνια της.

Ἡ ἀστυνομία, ποὺ ἔλαβεν ἀμέσως γνῶσιν τοῦ ἐγκλήματος, ἔτρεξε καὶ συνέλαβεν ἀμέσως ὅλους ὅσοι εὑρίσκονταν ἐκείνη τὴν ὥρα στὸ σπιτι. Τὴν ὑπηρέτρια, τὴν ἀδελφὴ τοῦ Ρενὲ καὶ τὴ γερόντισσα νταντὰ τῆς Ἐλβιρας

Ἐζήτισαν καὶ τὴν κ. Λαβερνὼ μὰ δὲν τὴν βρῆκαν. Ὁ ἄνδρας της κατέθεσεν ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγεν ἡ Λίζα γιὰ τὴν Ἑλβετία δὲν ἔμεινε πειὰ στὸ σπῖτι της παρὰ ἔμεινε στὸ σπῖτι τῆς Λίζας, ὅπου εἶχάν ἀναλάβει τὴν φροντίδα να περιποιῆται τὴν Ἐλβέρα.

Αὐτὴ ἡ ἐξαφάνισις τῆς κ Λαβαρνὼ ἐγέννησεν ὑποψίαν στὴν ἀστυνομίαν, ὅπως καὶ σ' ὅλους ποὺ ἤξεραν πῶς αὐτὴ εἶχεν ἐγκατασταθῆ ὡς οἰκοδέσποινα στὸ σπιτι τῆς Λίζας. Ἀκόμη κι' ὁ Ρινέ, ὁ ἀνιψιός της βρῆκε φυσικὲς τὴς ὑποψίες τῆς ἀστυνομίας.

Τὸ κακὸ προαίσθημα τῆς Λίζας εἶχε βγῆ ἀληθινό. Τ' ἀγαπημένο της κοριτσάκι εἶχε χαθῆ μὲ τὸν τραγικώτερο τῶν θατάτων. Καὶ ἡ Λίζα γιὰ τὴν συμφορὰ αὐτὴ καταριόταν τὸν ἑαυτό της καὶ κατεφέρετο ἐναντίον τοῦ Ρενὲ ποὺτὴνεἶχε κι' αὐτὸςἀναγκάσεινὰ φύγῃ.

— Ἂν δὲν ἔφευγα, ἐφώναζε, θὰ εἶχα τώρα τὸ παιδί μου. Καλλίτερα νὰ ἐπέθαινα ἐγὼ καὶ νὰ ζοῦσε αὐτό.

Καί, προσβληθεῖσα ἀπὸ ὀξυτάτην νευρικὴν κρίσιν ἔπεσεν ἀναίσθητος.

Ὅταν συνῆλθε εὑρέθηκε μέσα σ' ἕνα σπιτάκι κοντὰ στὸ Σηκουάνα. Τὸ τοπεῖον ἦτο πολὺ ρωμαντικὸ καὶ ἥσυχο. Γύρω ἡ φύσις ἦταν γεμάτη κτυπητὲς ὠμορφιές. Πλάϊ της ὁ Ρενὲ τὴν παρηγοροῦσε μὲ τὰ γλυκύτερα λόγια, τὴν ἐχάϊδευε σὰν μωρό, προσπαθόντας νὰ σώσῃ ἀπὸ τὰ φοβερὰ ἐπακόλουθα τῆς δυναιῆς ὀδύνης τὴν κλονισμένην ἐκείνη ὕπαρξιν.

– Θὰ ζήσῃς, καλή μου Λίζα, τῆς ἔλεγε. Θὰ ζήσῃς τώρα γιὰ τὴ δική μου ἀγάπη. Θὰ φροντίσω νὰ σοῦ μετριάσω, ὅπως μπορῶ τὴ θλῖψι σου, νὰ σὲ κάνω νάξεχάσῃς. Τώρα εἶσαι πειὰ καλὰ κ' ἐδῶ, στὴ μαγευτικὴ αὐτὴ ἀκρούλα θὰ συνέλθῃς ἐντελῶς. Τότε θ' ἀποκτήσωμε ἕνα ἄλλο παιδάκι ποὺ θὰ σὲ ἀποζημιώσῃ γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς Ἐλβίρας μας.

Ἡ Λίζα φαινόταν πῶς πίστευε στὰ ἐλπιδοφόρα αὐτὰ λόγια τοῦ ἀνδρός της.

Ἀλλὰ μέσα της τὸ σαράκι τοῦ πόνου εἶχεν ἐπιδοθῆπειὰ μὲ ὀργισμὸ στὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς.

Λίγο ἀκόμα καὶ ἡ Λίζα ἐνικήθηκε τελείως ἀπὸ τὴν ἀρρώστειά της καὶ μιὰ βραδειά, μιὰ βραδειὰ ὄμορφη καὶ γαληνεμένη, ἐξεψύχησε μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνδρός της, ἐκεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ παράμερο σπιτάκι τοῦ Σηκουάνα ψιθυρίζοντας τὸ ὄνομα τῆς Ἐλβιρας.

* *
*

Σὲ λίγες μέρες ἡ κ. Λαβαρνὼ συνελήφθη στὸ Λυὼν καὶ ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά της. Αὐτὴ εἶχε στραγγαλίσει τὴν μικρὴ Ἔλβιρα, ὅπως εἶχε στραγγαλίσει καὶ δύο ἄλλα μικρά, τῶν ὁποίων ὁ θάνατος ἐθεωρήθη μυστηριώδης.

Ὅταν ἦτο ἀκόμη νέα ἀπέκτησεν ἕνα παιδί. Τὸ παιδὶ αὐτὸ τῆς τὸ ἐπῆρε μιὰ νύχτα ὁ ἄνδρας της καὶ τὸ ἐξηφάνισε διὰ λόγους καὶ σκοποὺςμυστηριώδεις. Ἡ κα Λαβαρνὼ ἐκράτησε μυστικὴ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ παιδιοῦ της. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνη ὅταν ἀντίκρυζε νήπιον μιὰ ἀνεξήγητος λύσσα τὴν ἔκαμε νὰ τὸ μισῇ, νὰ τὸ μισῇ μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ ἐγκληματῇ. Ὅταν δὲ ἔβλεπε νεκρὸ ἐμπρός της τὸ νήπιο ἔννοιωθε μέσα της μιὰ τέτοια ἀνακούφισιν σὰ νὰ τῆς ἔδιδαν πάλι πίσω τὸ παιδί της.

Τὸ δικαστήριον ποὺ τὴν ἐδίκασε διέταξε νὰ τὴν κλείσουν στὸ φρενοκομεῖον, δεχθὲν ὅτι ἡ κα Λαβαρνὼ εἶχε πάθῃ διασσάλευσιν τῶν φρενῶν.

*
* *

Κάθε βράδυ ἕνας νέος μαυροφορεμένος, μὲ τὸ σῶμα κυρτωμένο καὶ τὰ μαλλιὰ κατασπρα, παιρνει σιγά-σιγὰ τὸ δρόμο ποὺ φέρνει στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Παρισιοῦ. Εἶναι ὁ Ρενέ, ποῦ πηγαίνει νὰ πῇ τὴν «καλησπέρα» του οὲ δυο τάφους. Στὸν τάφο τῆς Λίζας καὶ στὸν τάφο τῆς Ἐλβίρας.

ΑΝΑΤΟΛΗ

Γιαννιώτικα, σμυρνιώτικα, πολίτικα,
μακρόσυρτα τραγούδια ἀνατολίτικα.
λυπητερά,
πῶς ἡ ψυχή μου σέρνεται μαζί σας !
Εἶναι χυμένη ἀπὸ τὴ μουσική σας
καὶ πάει μὲ τὰ δικά σας τὰ φτερά.

Σᾶς γέννησε καὶ μέσα σας μιλάει
καὶ βογγάει καὶ βαρειὰ μοσκοβολάει
μιὰ μάννα· καίει τὸ λάγνο της φιλί,
κι' εἶνε τῆς Μοίρας λάτρισσα καὶ τρέμει,
ψυχὴ ὅλη σάρκα, σκλάβα σὲ χαρέμι
ἡ λαγγεμένη Ἀνατολή.

Μέσα σας κλαίει τὸ μαῦρο φτωχολόϊ,
κι' ὅλα σας, κ' ἡ χαρά σας, μοιρολόϊ
πικρὸ κι' ἀργό,
μαῦρος, φτωχὸς καὶ σκλάβος καὶ ἀκαμάτης·
στενόκαρδος, ἀδούλευτος, διαβάτης
μ' ἐσᾶς κι' ἐγώ.

Στὸ γιαλὸ ποὺ τοῦ φύγαν τὰ καΐκια,
καὶ τοῦ μείναν τὰ κρίνα καὶ τὰ φύκια,
στ' ὄνειρο τοῦ πελάου καὶ τ' οὐρανοῦ·
ἄνεργη τὴ ζωὴ νὰ ζοῦσα κι' ἔρμη.
βουβός, χωρὶς καμιᾶς φροντίδας θέρμη
μὲ τόσο νοῦ.

Ὅσος φτάνει σὰ δέντρο γιὰ νὰ στέκω
καὶ καπνιστὴς μὲ τὸν καπνὸ νὰ πλέκω
δαχτυλιδάκια γαλανά.
Καὶ κάποτε τὸ στόμα νὰ σαλεύω
κι' ἀπάνω του νὰ ξαναζωντανεύω
τὸν καημὸ ποὺ βαριὰ σᾶς τυραννᾶ.

Κί' ὅλο ἀρχίζει, γυρίζει, δὲν τελειώνει,
Καὶ μιά φυλὴ ζῇ μέσα σας καὶ λυώνει
καὶ μιὰ ζωὴ δεμένη σπαρταρᾷ,
γιαννιώτικα, σμυρνιώτικα, πολίτικα,
μακρόσυρτα τραγούδια Ἀνατολίτικα,
λυπητερά.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

"ΣΦΑΙΡΑ,,
ΑΘΗΝΑΙ 1925
Γραφεῖα: Ἁγίου Κωνσταντίνου 7, Ὁμόνοια
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤ.	Ἐτησία	Δρχ. 50	Ἑξάμην.	Δρ. 25
ΕΞΩΤ.	»	Φρ. 50	»	Φρ. 25
ΑΜΕΡ.	»	Δολ. 4	»	Δολ.
ΑΓΓΛ.	»	Λιρ. 1	»	Σελ.10

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας 50 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.
ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ κ. ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

50 λεπτὰ ἡ λέξις

— Βαρυπενθοῦντες κηδεύομεν τὸ αἴσθημα τοῦ νεαροῦ τελωνειακοῦ Α. Ρ. πρὸς τὴν Μ. ριφθεῖσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πρώην μνηστῆρος της ἐκ νέου. Ἡ ἐκφορὰ θέλει διέλθει διὰ τῆς ὁδοῦ Σωκράτους πρὸς τὴν ὁδὸν Χ». Θεσ]νίκη «Βινιέρτ».

— Ἕνα γκροὺπ ἀπὸ μηθητρίας καὶ μὴ ἔχει ξετρελλαθῆ μὲ κάποιον γαλανομάτη τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Εἶναι νὰ λυπᾶται κανεὶς τὴν μαυροφόρα ποῦ ἔχει προτεραιότητα στὴν καρδιά του. Ἀλλὰ πολὺ περισσότερο τὶς δυὸ ἀδελφὲς ποῦ πάνε γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό». Θεσ]νίκη «Βινιέρτ»

— Ἡ Δνὶς Α. τῆς ἰδίας ὁδοῦ καυχωμένη διὰ τὴν σοβαρότητα ποῦ τῆς δίδει ἡ προσεχὴς φοίτησις στὴν Δ' Γυμνασίου, μεταχειρίζεται ὡς ταχ)μονκάποιανμικροῦλα ποῦ δὲν ἔχει μπαμπὰ ἐπιστήμονα. Συνεπῶς ἡ συναναστροφὴ εἶνε ἀνεπιτυχής. Μήπως ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα ;». Θεσ]νίκη «Βινιέρτ».

— Κορίτσια τῆς Ἑλλάδος. Κουρασμένος ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς ξενητιᾶς ζητῶ παρηγορίαν ἀπὸ αἰσθηματικὰ κορίτσια καὶ γνωριμίαις μὲ ἀνταλλαγὴν φωτογραφιῶν, θὰ μοῦ εἶνε πολύτιμες κατὰ τὴν ἐπικειμένην εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπιστροφήν μου Γράψατε: Theodore Trifillys National Tribune 271 Eligabeth St. Sydney Australia.

— Παρακαλῶ τὴν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Jllka δεσποινίδα νὰ μοῦ γράφῃ ποῦ μπορῶ νὰ τὴν συναντήσω διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν. Γεωργιάδης Κ. Γραφεῖα «Σφαίρας.»

— Ποία δύναται διαλύσῃ σκοτεινιασμένα σύννεφα βασανισμένης ὑπάρξεως μου; Καΐνιζμπρκ poste testante Θεσσαλονίκην.

—Δύο δεσποινίδες καλῆς οἰκογενείας ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ παιδιὰ τῆς ἡλικίας των καὶ καλῆς διαγωγῆς ἀπὸ 17 μέχρι 20 ἐτῶν. Γράψατε: Χρυσοπαίδιλον Ἥραν καὶ Παγωμένην καρδιάν, ρ. r. Κηφισσιά.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

Συνέχεια τῶν ὀνομάτων ἐκ τῆς 3ης σελίδος.

Μαρκίδη, (κλῆρ. 2), Γ. Παπαδημητρίου. (κλῆρ. 2), Παναγ. Σέρρας, Κωνστ. Ἀγαπητός, (κλῆρ. 2), Ἴσσα Παπαδοπούλου, (κλῆρ. 2), Μαρία Δριμάκη, Δημ. Π. Καβούρης. Κών. Ἰ. Σουρῆς, (κλῆρ. 2), Σταῦρος Σ. Περβαινᾶς, Κων. Λαπίδης, Νίτσα Μαράκη, Νικόλ. Μαρούσκος, Χαρίλαος Τσακίρης, (κλῆρ. 2), Δήμητρα Στελλάκη, (κλῆρ. 2). Ἔλλη Ζουμπουλάκη, Κόκκινο γαρύφαλο, Στέλιος Τσάτσος, Εὐστράτιος Τσευγουλῆς, Σοφία Δ. Παπαδημητρίου, (κλῆρ. 5), Ἰ. Μ. Ἀλεμπράντης, (κλῆρ. 3), Ματούλα Σανταμούρη, Τασία Καρατζάλη, (κλῆρ. 2), Λάζαρος Νικολαΐδης, (κλῆρ. 2), Κ. Μεταξᾶς, Μαριάνθη Γιαννιά, (κλῆρ. 2), Γεώργ. Κωνσταντινίδης, Στυλιανὸς Κοτινᾶς, (κλῆρ. 2), Ἐμμ. Δ. Πιτσέλης, (κλῆρ. 2), Ἠλίας Δραγῶνος, Ν. Κ. Πουλακάκης, Πολύδωρος Δ. Καρυοφύλλης, Κ. Δ. Καπράλος, Δέσποινα Μουδάνου, Φανὴ Βρεττοῦ, (κλῆρ. 2), Μαρία Μιχαλοπούλου, Γεώρ. Δ. Κονταξῆς, Χρ. Β. Βλάχος, Παναγ. Ἀρνόκουρος, Στέλιος φαΐφᾶς Σωτηρ. Ἀλεξανδρόπουλος, Ἐμμ. Γ. Πατεράκης, (κλῆρ. 2), Χρῆστ. Γ. Θάνος, (κλῆρ. 5), Στέλ. Πυλαρινός, Γεώρ. Βενιάκας, Ε Ἡλιάδης, Χ. Π. Β, Ἰωάννης Λουϊζίδης, (κλῆρ. 2), Εὐσταθ. Μολυζώνης, Ἰω. Σιδερῆς, Γεώργ. Σίλτης, Ἠλίας Κοντόπουλος, Ἀλεξ. Τσιμιγκάτου, Θεμ. Θεοδωρόπου- (κλῆρ. 2), Βασίλ. Διαμαντόπουλος, (κλῆρ. 3).

ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ. Τρία κουτιὰ λουκούμια, *Σοφία Δ. Παπαδημητρίου.*

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, μία βεντάλια, *Δημήτριος Ὀρφανός.*

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ, ἕνα ζεῦγος γυαλιὰ γιὰ τὴν ἥλιον *Εὔα Λάσκαρη.*

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ, ἕνα φλακονάκι ἀρώματος, *Μαίρη Ἰωαννίδου.*

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ, ἕνα κουτὶ ποῦρα, *Στέλιος Φαΐφᾶς.*

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΕΚΤΟΝ, τὸ μυθιστόρημα «Ἡρὼ καὶ Λέανδρος», *Φανὴ Βρεττοῦ.*

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ, Τὸ μυθιστόρημα «Ἰουδήθ», Iuliette Gerolagoun,

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ, ἐτήσιαν συνδρομὴν «Σφαίρας», *Κοσμᾶς Κ. Ντάβαρης.*

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ, ἑξάμηνον συνδρομὴν, *Γ. Παπαδημητρίου,*

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ, τρίμηνον, *Μαρία Μιχαλοπούλου.*

Οἱ κερδίσαντες παρακαλοῦνται νὰ στείλουν ἀμέσως τὰς διευθύνσεις των διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν βραβείων.

Η ΔΙΣ ΝΟΡΑ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΕΥΜΟΡΦΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ἕνα βράδυ ποὺ εἶχα συρθῆ μὲ τὴν παρέα μου ὡς τὴν «Μπομπονιέρα» τῆς Κιφισσιᾶς, ἠσθάνθην μιὰ ξαφνικὴ συγκίνησιν συνεπείᾳ τῆς μεγάλης ἐντυπώσεως ποὺ μοῦ ἔκαμε ἡ ἐμφάνισις ἑνὸς νέου μὲ ἐξαιρετικὴν εὐμορφιά. Ἦτο ἕνας σωστὸς Ἀπόλλων μέσα σ' ἕνα περιβάλλον πολυχρώμων φώτων, μεθυστικῶν ἀρωμάτων καὶ γαργαλιστικῆς μουσικῆς.

—Κύτταξε, εἶπα σὲ μιὰ φίλη μου ποὺ ἦτο μέλος τῆς παρέας. Τί κτυπητὴ ἡ εὐμορφιὰ αὐτοῦ τοῦ νέου.

—Τὸν εἶδα, μοῦ ἀπήντησε, ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ πῶς δὲν ἀξίζει διόλου τὸν κόπ νὰ τὸν προσέξῃ κανείς. Δὲν βλέπεις τί ἄνοστα ποὺ ἔχει δέσει τὴν γραβάτα του;

—Ἡ θεωρία σου περὶ ὡραιότητος εἶναι περίεργος, εἶπα στὴ φίλη μου μὲ τόνον φωνῆς σὰν νὰ τὴν ἐμάλωνα, Ὅ,τι δήποτε κι' ἂν φορῇ ὁ νέος αὐτὸς θὰ εἶναι πάντα ὡραῖος. Ὑπάρχουν εὐμορφιὲς ποὺ δὲν ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὸ ντύσιμο καὶ σὲ βεβαιῶ πῶς θὰ ἤμουν ὑπέρτατα εὐτυχισμένη ἂν μποροῦσα νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ νέου αὐτοῦ καὶ νὰ τοῦ ἐκφράσω μὲ τὰ κτυπητότερα λόγια τὸν ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν ὠμορφιά του. Σὲ πειράζει ἡ γραβάτα του ;

Ἔ, μὰ δὲν θὰ ἦτο δύσκολο νὰ τὴν βγάλῃ ἐπὶ τέλους.

Ἡ φίλη μου ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχῃ ἀντιρρήσεις.

Μια ἄνοστη γρεβάτα δείχνει ἕναν ἄνδρα χωρὶς γοῦστο.

—Καὶ μήπως δὲν φθάνει τάχα ἡ ὠμορφιά του γιὰ νὰ τ' ἀντικαταστήσῃ ὅλα ;

– Ὄχι. Ὁ ἄνδρας δὲν εἶναι κούκλα. Εἶναι μιὰ κατάστασις ποὺ πρέπει νὰ ἐπηρεάζῃ πάντα τὴ γυναῖκα. Καὶ ἡ γυναῖκα πάντα θὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸν ἄνδρα ὅταν αὐτὸς ἔχει γοῦστο. Ὁ ἄνδρας ποὺ ἔχει γοῦστο, ποὺ δὲν φεύγει οὔτε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν γραμμὴν τῆς κομψότητος καὶ τῆς καλαισθησίας ἀποτελεῖ τὴν γλυκυτέρα συγκίνηση διὰ τὴνγυναῖκα. Γιὰ τὴν ὠμορφιὰ ἀδιαφορῶ. Ἀπὸ τὸν νερόβραστο κοῦκλο σου προτιμῶ ἐκεῖνον ἐκεῖ κάτω τὸ γορίλλα ποὺ εἶναι τοὐλάχιστον κομψός.

Καὶ μοῦ ἔδειξεν ἕνα πιθηκάνθρωπον ποὺ ἐχόρευε μέσα στὴν πίστα. Ἦτο ἕνα σωστὸ ἔκτρωμα. Ἐφοροῦσεν ὅμως κομψὴ γραβάτα καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ πᾶν.

Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ μοῦδωσε ἀφορμὴ νὰ συλλογισθῶ πόσο ἔχει εκτροχιασθῆ τὸ γοῦστο τῶν σημερινῶν κοριτσιῶν. Μιὰ κομψὴ γραβάτα μπορεῖ νὰ συναρπάσῃ ἕνα κορίτσι. Γιὰ τὴν ὠμορφιὰ ἀδιαφορεῖ, ἢ τοὐλάχιστο τὴν θέλει σκλάβα τῶν ζουρνὰλ τῆς μόδας.

Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία ποὺ σήμερα πολλοὶ ὤμορφοι ἄνδρες, εἴτε ἐξ ἀμελείας εἴτε διότι θεωροῦν τὴν ὠμορφια των τόσο ἄξιαν ὥστε νὰ τ' ἀντικαταστήσῃ ὅλα δὲν ἔχοιν παρὰ ἐλαχίστας κατακτήσεις.

Τὰ κορίστα ἔγινα πάρα πολὺ κουτά. Ἐκτιμοῦ τ' ἀσήμαντα. Ἴσως διότι δὲν ἔχουν τὸ τρόπον νὰ ἐκτιμήσουν τὰ σημαντικά. Ἕνας καλοδεμένος καὶ κομψὸς λαιμοδέτης τοὺς βουλώνει τὰ μάτια. Καὶ ἀλλοίμονον τότε! Ἀργοῦν ὕστερα νὰ τ' ἀνοίξουν !

ΣΤΕΛΛΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ

Τὰ πληρωνόμενα πρὸς δρ. 5 προτιμῶνται.

ΠΕΣ ΜΟΥ....

Πές μου, καρδιά, τί γίνανε
τὰ λόγια τὰ γλυκά του
καὶ τώρα ἀκούω νὰ κτυπᾷ
καμπάνα τοῦ θανάτου;
Πές μου βρυσοῦλα τοῦ βουνοῦ,
ἀντήχησ' ἡ λαλιά του,
πές μου μὴ εἶδες ἄλλην
μέσα στὴν ἀγκαλιά του;
Πές μου, σελήνη μου γλυκειά,
μήπως τὰ βλέμματά του
ἐφώτισες σὰν ἔπαιρνε
μιὰ ἄλλη συντροφιά του.
Τὸ φῶς σου ἂν ἐφώτισε
τὰ βήματα ἐκείνης,
δὲν θὰ ξανάρθουν... Νεκρικὴ
λαμπάδα τους θὰ γίνῃς.

Γεωργία Τσιριγώτη

ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΩ

Σὲ περιμένω, κόρη ἀγαπημένη,
ὅταν θὰ σμίξῃ ἡ νύχτα μὲ τὴ μέρα
κι' ὁλόμαυρα σεντόνια θὰ ὑφαίνῃ
στὴν πλάση ἁπλώνοντάς τα πέρα ὡς πέρα.

Σὲ περιμένω ἐκεῖ στὴν ξεχασμένη
φωλιά μας, στ' ὁλοπράσινο παλάτι
ποῦ ἡ βοὴ τοῦ κόσμου θὰ μακραίνῃ
καὶ δὲ θὰ μᾶς θωρῇ ἀνθρώπου μάτι.

Τὴν πλάνα καὶ γοργόφτερη εὐτυχία
ἐκεῖ νὰ τήνε βροῦμε σὲ προσμένω
μακρυὰ μὲς στὴν ἀπόκοσμη ἡσυχία.
Ἂν δὲν ἔρθῃς, θὰ μ' εὕρουν πεθαμένο.

Ἀνδρέας Σιαμαντὰς

ΗΘΕΛΑ

Ἤθελα νἄμουν ποιητὴς γιὰ νὰ σὲ ἐξυμνήσω
μέσα σὲ στίχους φτερωτοὺς τραγούδια νὰ σοῦ πῶ
κι' τ' ὄνομά σου, ἀγάπη μου, νὰ τ' ἀποθανατίσω
στὶς ἀπαλόηχες στροφές, στὸ ρυθμικό τους τὸ [σκοπό.
Ἤθελα νἄμουν ποιητὴς μὲ δύναμη μεγάλη
σὲ στίχους διθυραμβικοὺς νὰ τραγουδῶ γιὰ σένα
τὴ θεϊκιὰ σου εὐμορφιά, τὰ τόσα σου κάλλη
νὰ ζωγραφίζω στὸ χαρτὶ μὲ λόγια μαγεμένα.
Ἤθελα νἄμουν δυνατὸς νὰ ξεχωρίζω ἀπ' ἄλλους
νὰ κατεβάσω τ' οὐρανοῦ, τ' ἀστέρια στὴ ποδιά σου
κι' ἀκόμα νἄμμουν πιὸ τρανός, κι' ἀπὸ τοὺς [πιὸ μεγάλους
τὸ Χάρο νὰ τὸν ἔφερνα σκλάβο στὴν ὠμορφιά [σου.

Πάνος Κομνηνὸς

ΜΕΓΑΛΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

Εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» πωλοῦνται τὰ κάτωθι βιβλία καὶ μυθιστορήματα :

ΤΟΜΟΙ «ΣΦΑΙΡΑΣ» 2ου, 3ου, 4ου, καὶ 5ου ἔτους ἕκαστος		Δρχ. 50.—
ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ	»	12
ΙΟΥΔΗΘ	»	12
ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	»	20
ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ	»	20
ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ	»	20
ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ	»	20
Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ τοῦ ἀειμ. Κυριακοῦ	»	90
Η ΓΕΝΟΒΕΦΑ	»	20
Η ΓΚΟΛΦΩ	»	15
ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ	»	40
Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ	»	35
ΜΑΡΙΑ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ	»	55
ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ	»	60
ΤΣΙΓΓΑΝΑ	»	40
ΚΟΡΗ ΣΑΤΑΝΑ	»	30
ΖΟΥΝΤΕΞ	»	40
ΥΙΟΣ ΝΥΚΤΟΣ	»	40
ΜΑΡΙΑ ΠΕΝΤΑΓΙΩΤΙΣΣΑ	»	45
ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑ	»	12
ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΧΕΡΙ	»	30
Ο ΔΗΓΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ	»	30
ΑΙΧΜΑΛ. ΑΓΡΙΩΝ	»	60

Τὸ ἀντίτιμον στείλατε εἰς τὸν διευθυντὴ «Σφαίρας κ. Ἀντ. Μ. Συρίγον, Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν στέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν, διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπιβαρύνεται κάθε βιβλίον μὲ 5 δραχμάς.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΩΜΟΡΦΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΚΑΙ ΝΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΘΗΤΕ ΣΤΑ ΓΕΛΟΙΑ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

—Πῶς ὁ πανοῦργος Καραγκιόζης κατορθώνει νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ φάντασμα τοῦ Βεζύρη.
—Τὰ Βαπτίσια.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΒΕΖΥΡΗ.— (ὅταν ἄκουσε τὴν προσευχὴ τοῦ Καραγκιόζη). Τί εἶδους προσευχὴ εἶν' αὐτή, σατανᾶ Καραγκιόζη;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ὀγρωπαϊκιά, ἀφεντικό.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.— Κι' ὅμως δὲν βλέπω ν' ἀνοίγῃ ἡ γῆ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τί; Δὲν τὴν εἶδες;

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.— Ὄχι

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Δὲν εἶδες ποῦ ἄνοιξε στὰ δύο σὰ Μεσολογγίτικο καρπούζι; Δὲν ἐπρόσεξες;...Τὸ νοῦ σου, ἀφεντικό, τὸ νοῦ σου...

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.— Τί εἶναι, βρὲ τζάνεμ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἀνοίγει πάλη ἡ γῆ. Προσοχή, τὸ νοῦ σου.. Φῦγ' ἀπὸ κεῖ, ἐλ'ἀποδῶ, πέσε κάτω, σήκω ἀπάνω... σήκωσε τὰ χέρια σου τὸν ἀνήφορο... Μπρρρρρρρρρρρρ! Βρρρρρρ! Μελανί, μελανί, μελανί, τὸ καρφί, τὸ καρφί, τὸ καρφί, τρεῖς κι' ἀλάργα, τρεῖς κι' ἀλάργα, τρεῖς καὶ τὸ λουρὶ τῆς μάνας. Βάρδα μπρός. Νάτην, ἄνοιξε πάλι... Νάτην. παιδί μου, σημάδια ὁλοφάνερα.

ΒΕΖΥΡΗΣ.— Ἀφοῦ ἄνοιξε ἡ γῆ, Καραγκιόζη, ἔλα τότε νὰ πέσουμε μέσα στὸ χάος μαζῆ. Ἔλα, θὰ σὲ πάρω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Δὲ χωράει ἀφεντικό. Εἶναι πλῆρες. Νά, μάτην Παναγία, δὲ χωράει,

ΒΕΖΥΡΗΣ.— Λὲς ψέμματα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἐγὼ ψέμματα; Ἄ, ἀφεντικό. Μοῦ κακοφαίνεται αὐτό. Ἐγὼ μιὰ φορὰ μονάχα στὴ ζωή μου εἶπα ἀλήθεια. Ὅταν μ' ἔστειλε ἡ μάνα μου νὰ πῶ τῆς μαμῆς νἄρθῃ νὰ μὲ ξεγεννήσῃ. Ὄχι νὰ μοῦ λὲς πῶς λέω ψέμματα. Νάτα μας!

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.—Λὲς ψέμματα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἂν σοῦ λέω ψέμματα, ἀφεντικό, κακιὰ μπόμπα νὰ μ' εὕρῃ, ἡ μπόμπα νἄναι ἀπὸ φελὸ κ' ἐγὼ πίσω ἀπὸ τὸ βουνὸ νὰ μὴ μ' εὕρῃ καὶ καθόλου. Γιὰ μύρισέ με νὰ δῇς.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.— Γιατὶ νὰ σὲ μυρίσω;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ — Νὰ δῇς ἂν λέω ψέμματα.

(Ἐξαφνα ὁ Καραγκιόζης γουρλώνει τὰ μάτια του, τινάζει τὰ πόδια του, τὰ δόντια του τριζουν, ἠτρίχεστου σηκώνονται στὸν ἀέρα κι' ἀρχίζει νὰ βγάζῃ κάτι βρυχηθμοὺς σὰν λυσσασμένο λιοντάρι).

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.—Τί εἶναι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Βροῦ, βροῦ, γιαβροῦ, βροῦ, βροῦ, βροῦ, βροῦ... (Κάνει μιὰ τούμπα). Κλοῦ, κλοῦ, κλιοῦ, κλοῦ, γιαβουκλοῦ, γιαβουκλοῦ, πατήσας χαρισάμενος κι' ἀπὸ τοῦ πονηροῦ, ἄμιν. Σκοῦψε κάτω, σκοῦψε γλήγορα. Φάντασμα τοῦ Βεζύρη, σκοῦψε. (Τὸ φάντασμα μένει ἀπαθές), Σκοῦψε λοιπόν.... Ντούβρρρ; Μία ὀβίδα! Ντούβρρρ! Ἄλλη... Ντούβρρρ. Ντούβρρρρ, Ντούβρρρρρ. Τριάνταχιλιάδες ὀβίδες. Εἶσαι ζωντανὸς ἀκόμα;

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.— Τὰ φαντάσματα δὲν πεθαίνουν. Ἐγὼ μιὰ φορὰ πέθανα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Γιὰ δὲς τσιγκουνιά. Κοκομοίρη, τί σὲ πειράζει ἂν ξαναπεθάνῃς;

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.—Ἔλα, ἔλα, τελειώσανε πειὰ τὰ ψέμματα. Ἔλα μαζῆ μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—(μιμεῖται τὴν φωνὴ τοῦ πετεινοῦ). Κικιρίκου!

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ, (φοβισμένο).— Τί εἶν' αὐτό;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ξημέρωσε. Κικιρίκου!

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.—Αὐτὸτὸ φῶς τῆς αὐγῆς. ὁ πετεινός! Ἔ, Καραγκιόζη, φεύγω τώρα καὶ θἀρθῶ πάλι μόλις νυκτώσει γιὰ νὰ σὲ πάρω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. - Κικιρίκου!

(Τὸ Φάντασμα ἐξαφανίζεται μέσα σ' ἕνα πυκνὸ σύνεφε.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.—Φεύγω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἀλεβρουάρ..... Μωρέ, πῶς τὴ γλύτωσα. Πῶς μοῦκοψε νὰ κάνω τὸν πετεινό; Ἔχουν νὰ ποῦμε πῶς τὰ φαντάσματα, μόλις ἀκούσουν τὴ φωνὴ τοῦ κοκόρου, τρέχουν νὰ κρυφτοῦν. Ἀλλὰ πῶς τὸ σκέφτηκα νὰ κάνω τὸν κόκορα; . Μπᾶ! Δὲν θὰ τὸν ἔκανα ἐγώ. Θὰ φώναξε ἀπὸ μέσα μου ὁ πετεινὸς ποῦφαγα τἀπολληὼραστὸ φοῦρνο..... (Σκουπίζει τὸν ἱδρῶτα του). Μωρέ, πῶς τὴ γλύτωσα... Ἀκόμα χτυπάει ἡ καρδιά μου.... Ἂς πάω στὸ φοῦρνο νὰ ξαναφάω!

(Μπαίνοντας στὸ φοῦρνο βρίσκει τοὺς συντρόφους του νὰ κοιμοῦνται καὶ τὸ φούρναρη πολὺ στενοχωρημένο).

ΦΟΥΡΝΑΝΗΣ.—Ἦλθες, καπετάνιο μου;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ —Ὄχι.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ. Πῶς ὄχι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. - Ἦρθα, ἦρθα... Εἶμαι, ξέρεις, λιγάκι συχισμένος καὶ δὲν ξέρω τί λέω.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Συχισμένος, καὶ γιατί;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ἔ, ψιλοδουλιές. Πρὸ ὀλίγου ἐσκότωσα κάποιον πεθαμένο.... Τοῦ λόγουσου τί ἔχεις κ' εἶσαι ἔτσι;

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ. Μὴν τὰ ρωτᾷς καπετάνιο μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τί;

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Ἡ γυναῖκα μου δὲνμπορεῖ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Μπᾶ! Κάτι θἄφαγε!

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Δὲν ἔφαγε τίποτα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— (Στὸν ἑαυτόν του). Ἔχει δίκιο Μήπως ἄφησα ἐγὼ τίποτα γιὰ νὰ φάῃ κι' αὐτή; (Στὸ φουρναρη).Τί ἔπαθε;

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.— Γέννησε ξαφνικά.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Γιατί;

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Μόλις ἐβγῆκες ἔξω, καπετάνιο μου, ἐπῆγε ὁ γυιός σου ἐκεῖ ποὺ κοιμόταν, ἐσήκωσε τὸ στρῶμα κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ. Ἄξαφνα ἐξύπνησε ἡ γυναῖκα, τὸν εἶδε, ἐτρόμαξε κ' ἔπαθε ἐκεῖνο ποὺ ἔπαθε.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Δὲ θἄταν ὁ γυιός μου.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.— Ὁ γυιόςσου ἦταν, καπετάνιο μου. Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ἀμπά! Ξέρεις τἰἦτανε; Κάποιο μπουλντὼκ ποὺ τραβάει μαζῆ της ἡ συμμορία.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.— Μπουλντώκ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Μάλιστα. Καὶ τὸ χρουσούζικο ξέρεις τὶ ὁμοιότητα ποὺ ἔχει μὲ τὸ γυιό μου; Φαντάσου ἅμα βρῶ κόκκαλα τὰ ρίχνω τοῦ γυιοῦ μου νομίζοντας πῶς εἶναι τὸ σκυλλί. Ἀλλοτε πάλι ἀντὶ νὰ περάσω τὴν ἁλυσσίδα στὸ σκυλλὶ τὴν περνάω στὸ λαιμὸ τοῦ γυιοῦ μου. Ἔτσι εἶναι.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.— Μπορεῖ, ἀφοῦ τὸ λὲς ἐσύ, καπετάνιο μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Καὶ τώρα;

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.— Τώρα, καπετάνιο μου, θὰ σὲ παρακαλοῦσα πολὺ νὰ μοὔκανες κάποιο ψυχικὸ...

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ντόπιο ἢ Ογρωπαϊκό;

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Δὲσὲ καταλαβαίνω, καπετάνιο μου...

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Δηλαδὴ θὲς ψυχικὸ σκέτο ἢ μὲ οὰλτσες καὶ μὲ γαρνιτοῦρες;

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Ἔ, μά... σκέτο.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Μάλιστα. Λέγε τί θέλεις.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Θἀἤθελα, καπετάνιο μου, νὰ μοῦ βαφτίσῃς τὸ μωρό.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Πολὺ ἀχαρίστως. Φέρ' δῶ.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Τί, τώρ, ἀμέσως κιόλας;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ἀμὲ τί; Ἑτοίμασε ἕνα τέντζερη νερό, ρῖξε μέσα καὶ πέντ' ἕξη ὀκάδες βιτριόλι καὶ φέρε τὸ παιδί.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.— Τί λές, καπετάνιο μου; Βιτριόλι μέσα στὸ νερό; Θὰν τὸ κάψῃς τὸ παιδί.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Βρὲ ξῶον, δὲν καταλαβαίνεις πῶς ὁ ἄνθρωπος βαφτίζεται γιὰ νὰ φύγουν ἡ ἁμαρτίες του;

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Αὐτὸ τὸ ξέρω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἔ, λοιπὸν ἅμα βουτίξουμε τὶς ἁμαρτίες μέσα στὸ βιτριόλι θὰ καοῦνε καὶ τὸ παιδὶ θὰ σωθῇ. Φέρ' δῶ.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ. - Καὶ τί ὄνομα θὰ τοῦ δώσῃς, καπετάνιο μου;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Τ' εἶναι, σερνικό, θηλυκὸ γιὰ οὐδέτερο;

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.— Κορίτσι, καπετάνιο μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Κορίτσι; Ἔ, μὰ τότε θὰ τοῦ δώκω τ' ὄνομα τῆς συχωρημένης τῆς γιαγιᾶς μου γιὰ νὰ μὴν πάῃ χαμένο.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Πῶς τὴν λέγανε τὴ γιαγιά σου, καπετάνιο μου;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Σπλήνα.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.— Σπλήνα εἶπες;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Μάλιστα, Σπλήνα. Εἶν' ἀρχαῖο ὄνομα... Οἱ ἀρχαῖοι εἶχανε πολλὲς θεές, μιὰ ἀπ' αὐτή, ποὺ ἦτανε συνυφάδα τῆς Σκοταριᾶς, λεγόταν Σπλήνα.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Σὰν παράξενο μοῦ φαίνεται.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Κ' ἐμένα... Ἄκου δῶ, κύρ' ἀπαυτέ, φέρε γρήγορα τὸν τέντζερη νὰ βαφτίσω τὸ παιδί, γιατὶ ἔχω κι' ἄλλη δουλειά.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Μὰ τώρα εἶναι νύχτα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Φέρ' ὁῶ, γιατὶ τὸ πρωῒ θὰ μετακομίσω τὴ συμμορία.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.— Θὰ φύγῃς, καπετάνιομου;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Βέβαια. Θὰ πάω νὰ βρῶ ἄλλοῦ λιμέρι.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Τότε νὰ γίνουν τώρ' ἀμέσως τὰ βαφτίσια.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.- Γιατὶ σοῦ λέω.

(Σὲ λίγο ὁ Φούρναρης φέρνει ἕνα τέντζερη γεμᾶτο νερὸ καὶ τὸ παιδί. Ὁ Καραγκιόζης τὸ πιάνει ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὸ βουτάει μέσα στὸν τέντζερη μὲ τὸ κεφάλι. Τ' ἀφίνει μέσα στὸ νερὸ μισὴ ὥρα. Ὁ φούρναρης φωνάζει νὰ τὸ βγάλῃ, μὰ ὁ Καραγκιόζης δὲν ἀκούει. Ὅταν πειὰ ἀποφασίζει νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὸ νερό, τὸ παιδὶ εἶναι νεκρό. Ὁ φούρναρης ἀρχίζει νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὀδύρεται).

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Ἄχ, καπετάνιο μου, πέθανε τὸ παιδί, ἔσκασε.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Πῶς; Θὰ κρύωσε φαίνεται.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Τί λές, καπετάνιο μου; Δὲν εἶδες ποὺ τὸ νερὸ ἦταν ζωματιστό; Τὄκαψες τὸ κακόμοιρο, τὄκαψες.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. - Δὲν ἔχει τίποτα βρὲ βλάκα. Νὰ δῇς ποὺ θὰ συνέλθῃ σὲ λίγα χρόνια. (Στὸν ἑαυτό του). Τὸ χρουσούζικο, ἂς μίλαγε πῶς ἤτουνε καυτὸ τὸ νερό.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Τ' ἄφησες καὶ μισὴ ὥρα μέσα στὸ νερό....

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἔπρεπε νὰ χορτάσῃ ἀπὸ βάφτισμα, βρὲ ζῶον. Μήπως θὰ ξαναβαφτιστῇ;

(Ἐνῶ ὁ φούρναρης θρινεῖ γιὰ τὸν θάνατο τοῦ παιδιοῦ του, ὁ Καραγκιόζης πέρνει τὴ συμμορία του καὶ μιὰ καὶ δυὸ τραβάει γιὰ τὸ νέο λιμέρι ποὺ τοὐδειξεν ἡ Βεζυροπούλα).

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ. - Φεύγεις, καπετάνιο μου;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (δῆθεν πὼς ἐθύμωσε).— Ἄσε μ', ἀδερφέ. Σοὔκανα τηντιμὴ νἄρθωστὸ μαγαζί σου καὶ σ' ἄφησα νάχῃς τὸ κεφάλι σου, ἐνῷ μποροῦσα νὰ στὸ κόψω καὶ ἐσὺ μοὔπες πῶς σοὔκαψα τὸ παιδὶ καὶ μὲ πρόσβαλες.

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Νὰ μὲ συχωρᾷς, κουμπάρε μου, νὰ μὲ συχωρᾷς.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ἄσε με κάτω, ἀδερφέ. Ὁρίστε μας. Ἀρχιληστὴς καὶ φούρναρης κοντέψαμε νὴ γίνουμ' ἕνα. Πᾶμε, ρέ.

(Παίρνει τὴ συμμορία τον καὶ φεύγει).

ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ, (μόλις φύγανε).— Νὰ χαθῇς νὰ χαθῇς, παλαβέ. Μοῦ σκότωσες τοὺς γονεῖς μου, μοὔφαγες ὅλα μου τὰ λεφτά, μοὔκαψες τὸ παιδί μου καὶ στὸ τέλος μ' ἔβρισες κιόλας. Τὴν κατάρα μου νἄχῃς, παληόσκυλλο. Ὁ Θεὸς καὶ ὁ διάβολος νὰ σὲ παιδέψουν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ὁ Καραγκιόζης μὲ τὴ συμμορία του φθάνουν στὸ νέο λημέρι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἐδῶ τώρα θἄμαστε ἡσυχοι. Ἡ Βεζυροπούλα μοῦπε πῶς ἐδῶ πάνω δὲν ἔχω φόβο. Καθῆστε τώρα νὰ ξεκουραστῆτε.

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ.— Μωρὲ ματάκια μου, Καραγκιόζη, τόσον καιρὸ γυρίζομε ἐδῶ στὰ βουνὰ κι' ὅμως ἀκόμα δὲν ἐκάναμε καμμιὰ ληστεία. Τί ληστὲς εἴμαστ' ἐμεῖς

ΣΙΟΡ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ.—Ὦ! Ὁ Καραγκιόζος τόμου, φύγαμε ἀφ' τὴ πολιτεία τρώει-μέρα νύχτα, σὰν τὸ δράκοντα τρώει. Μωρέ, ψυχοῦλα μου, δὲν ἔκανες ἀκόμα καμμιὰ παληκαριὰ νὰ πῇ, ν' ἀκουστῇς κι' ἐσὺ καὶ νὰ σοῦ βά, νουνε τὴ φάτσα στὰ τζορνάλια;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τώρα θὰ δῆτε τὶ ληστεῖες ποῦ ἔχω νὰ κάνω. Ὁλόκληρες συνοικίες θὰ πιάσω αἰχμάλωτες.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η σύλληψις του. Πῶς ὁ Καραγκιόζης κατώρθωσε νὰ νικήσῃ τὸν Δερβέναγα.—Ἡ Δραπέτευσίς του.